

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 80v — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 386

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΑΝΤ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 26 ΙΟΥΝΙΟΥ 1926

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
 *Εσθιαστικοῦ, ἔτησι δραχ. 100
 *Εσθιαστικοῦ 1 Δραχ. Ἀγγλίας
 — Ἀμερικῆς Δολλᾶρια 5 —

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΛΗΣΤΕΥΕΙ ΤΟΝ ΣΑΡΛΩ

(Βλέπε εἰς τὴν 8ην σελίδα)

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Το γραφείον της Σφαιρας αναλαμβάνει την διαβίβασιν επιστολών εκ μέρους των ενδιαφερομένων προς διασημόν εκ Κωνσταντινουπόλεως Νοομάντην και πνευματικόν διαμένοντα εν Αθήναις. Πληρες φως εις όλα τα οικογενειακά μυστήρια. Πνευματικός, Ύψιστος, γραφεύς. Ψυχολογία παντός άτόμου επί τη βάση του γραφικού χαρακτήρος.

Συγγενισμός δι'άλληλογραφίας. Απαντήσεις ταχέως και άκριβεις. Πληρες μυστικότης. Γράφει: Νοομάντην, γραφεύς Σφαιρας, έσωκλεισέντες δραχμάς το εις έκδοσιν επιστολήν.

Εις τους έπιθυμούντας να λάβουν άπαντήσεις δι' ιδιαίτερας επιστολάς και όχι δι' της στήλης, καθίσταται γνωστόν ότι δεόν να έσωκλεισούν εις διπλούν το όρισθέν αντίτιμον.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΠΑΝΤΑ:

ΩΡΑΙΑΝ ΚΕΡΚΥΡΑΝ, Κέρκυρα: Ο γάμος με τον νεόν έκείνον ουδέποτε θα γίνει. Θα δοκιμάσει άκίνητη πολλές περιπέτειας μέχρις ότου φθάσει εις τον γάμον. Σας συνιστώ να προσέχετε τους κυριους, τους όποιους συναναστρέφεσθε έχοντας.

ΛΑΤΡΗΝ ΒΟΣΠΟΡΟΥ, Καρδίτσα: Εις το έλεγμα σας θα εύχνομαι εις τελείωσιν, αλλά χρειάζεσθε να είσθε περισσότερο σφρόν. Εις άλλο μέρος δεν θα μεταβήτε. Η μοιρα σας δεν σας προορίζει δι' άλλο. Θα λάβετε συζυγιάν, της οποίας ο χαρακτήρ θα συμφωνή πληρως με τον δικόν σας και θα ζήσετε άκαυτός ευτυχής μαζή της. Διά του άδελφίν σας έχω ένδοξισμούς ως προς τη θεραπείαν του. Περί της άδελφής σας άδυνατώ να προβλέπω, εφ' όσον δεν έχω ύψ' όφιν μου τον γραφικόν τη χαρακτήρα.

SELETTE, Αθήνας: Γάμον δεν διαβλέπω. Σας συμβούλευω να μη έστανθήτε εις τη θέλησιν των γονεων σας.

Η πικρακή σας θα σάς καταστήτη δυστυχ. Σας συνιστώ να διακοψετε τας σχέσεις με τον κύριον εκείν. Φοβούμαι μη σας έκδοση. Και πάλιν σας λέγω: Αφήσατε τους γονείς σας να κανόνισον τα του γάμου σας. Ούτω μόνον θα εύτυχησθε.

ΑΣΤΡΟΝ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ: Το μέλλον σας πληρες άνωμαλιών και περιπετειών. Εις την εργασίαν εις την όποιαν επιδιώθετε τώρα θα συναντήσετε πολλας δυσκολίας.

ΧΑΜΕΝΗΝ ΑΓΑΠΗΝ: Δεν σ' άποκατασταθήτε πριν πέρθησιν 3 έτη. Το ενδιαφερόμενον πρόσωπον θα σάς εγκαταλείψη.

ΑΠΟΘΥΤΕΥΜΕΝΗΝ: Γάμος έντός του έτους. Δεν σ' άποβή όμως ο ίδιος ευτυχής φαντάζεσθε. Δεν σ' άγαπούν ειλικρινώς, και μη ανταποδώσει.

ΠΙΚΡΑΜΕΝΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ: Διά να παύση να σας στενοχωρή ο σύζυγός σας προσπαθήσατε να είσθε ειλικρινής μαζή του. Τόν έκάματε δυστυχ. Έννοείτε; Η ευτυχία εις την εργασίαν του εξαρτάται από σας. Έχετε έραστήν. Έν τοιαύτη περιπτώσει πώς θέλετε να εύτυχησθε με τον σύζυγόν σας; Διά τας άδελφάς σας έχω να σας είπω πολλά, φθάσει να θέασει ύψ' όφιν μου τον γραφικόν χαρακτήρα άμφοτέρων.

ΑΔΙΚΗΜΕΝΗΝ ΨΥΧΗΝ: Γάμος σύντομος. Μην Φεβρουάριον. Ασφαλώς θα λάβετε ως σύζυγον εκείνον που αγαπάτε. Θα είναι πτωχός, αλλά θα σας καταστήση ευτυχή. Κάποιο δυσάρεστο γεγονός θα συμβή εις την οικογένειάν σας, αλλά τουτο δεν πρέπει να σας πτοήση.

ΓΑΡΥΦΑΛΟΝ, Πατήσια: Το μέλλον σας πολυκύματον και πλήρες οικονομικών περιπετειών. Σας συνιστώ, εάν δύνασθε, ν' άποφύγετε το ταξείδιον που σκέπτεσθε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑΝ ΒΑΚΙΡΤΖΗ: Το μέλλον σας δυστυχές. Εις τον έρωτα μόνον άποτυχίας θα έχετε.

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΝ ΤΣΕΥΓΟΥΔΗΝ: Εις την ποιήαν θα διατρέψετε. Έχετε πολύ άνευπρόμενον το ποιητικόν αίσθημα. Το μέλλον σας θα είναι ευτυχές, εν ταύτ' όμως και περιπετειώδες. Η μέλλουσα σύζυγός σας θα όνομάζεται Αικατερίνη.

ΑΘΑΝΑΣΙΑΝ ΚΟΤΖΑΔΗΜΗ ΓΡΙΟΥ: Το μέλλον σας πλήρες κινησιών. Ένας θάνατος σύντομος θα σας στερήσιν πολύ.

ΛΕΑΝ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ: Σας βεβαιώ ότι ο γάμος σας δεν θα γίνει από συναικείον, αλλά κατόπιν έρωτος περιπετειώδους και φλογερού. Όνομα μέλλοντος συζύγου: Σπυρίδων.

ΣΕΡΕΝΑΝ: Το μέλλον σας άβραβιον. Τίποτε δεν δύναται να συμπεράνω περί αυτού.

ΣΕ ΜΙΑ ΑΠΟΜΕΡΗ ΓΩΝΙΑ

Α, δεν θέλω πιά να σε ξαναδώ, γιατί μου θυμίζεις συμφορές που άγωνίζομαι να λησμονήσω, γιατί μου θυμίζεις το τρυφερό άμάρτημα που λυώνω να το εξαγνίσω. Α, μοιραία γυναίκα, πώς θα κάμω να μη σε ξαναδώ. Έδυστυχισμένη ή δυστυχισμένη για μένα άδιάφορο. Δεν ήθελω να σε ξαναδώ, γιατί ένα σου βλέμμα θα μου στοιχίση πολύ, μ' ένα σου βλέμμα θα ξαναγορίσω πάλι στα παλμά, τότε που σ' αγαπούσα τόσο, τότε που είχα εγκαταλείψει στα χέρια σου όλα τα ιερά μου και τα όσια κ' έσύ τα έπρόδωσες και τα είρωνέθησες, έσύ, έπρόδωσες και είρωνέθησες την άγάπην μου, κακό κορίτσι.

Πολύ ές φορές εύχθήκα να βρεθίη κάποιος να σου συντρίψη την καρδιά και να σε κάμη κουρέλι για να χαθής πειά από τα μάτια του κόσμου, όπως έχάθηκα κ' έγώ, για να κρυφθής σε μία άπομερη γωνιά κ' εκεί να κλάψης τη δυστυχία σου... Τίποτε δεν θα ύξάρη για σένα το όραϊόν τότε. Θάναι μοιρολόγι για σένα τα τραγουδία των νέων και τα φιλιτά των έρωτευμένων θά σου γίνονται μαρτύριο. Τότε θα ήμουν πλέ ν βέβαιος ότι δεν θα σε ξανάβλεπα...

Τραχέως σε μία άπομερη γωνιά κ' εκεί, μέσος στα δάκρυα και σιούς στεναγμούς, εξαγνίσω κ' έσύ από το μεγάλο σου άμάρτημα...

Κ' έγώ... Έγώ θα σ' αγαπώ πάντα, πεισματόρα μου γατούλα. ΕΙΠΕΡΟΣ

ΤΣΑΡΛΕΣΤΟΝ

Τι είναι λοιπόν αυτός ο χορός, άγαπητοί μου, που β' άπται στην καρδιά, για τον όποιον όμοι; Ήσραϊλλάντικα σήμερα όλη ή όρλήος; Χορός. Αλλά μπορεί, σε παρακαλώ, να όνομασθί χορός το πήνημα που κάμουν μέσος στα λαστιχενια ζωμάτι των οί... ανακεί την όραν της μεγάλης των κρίσεως; Αν είναι δυνατόν να όνομασθί χορός το τρέξιμο λυσσαμένον σ' όύλου, τα στριφνογυρίσματα πληγωμένη, δοκιάδος, οι στροβιλισμοί ζαλισμένου λέοντος Χορός... Έπ'ήραν εκεί ένα κυρτό έσφραγισμένον κινήσει, τ'ό έβωσαν ένν κτηνητό όνομα και έκάλωσαν τους χορομανείς ν' άποτραλλαθουν.

Όπως γράφουν τα χρονητικά περιδικά του Παρισιο, ο Τσάρλεστον θα κουραση τους έρκεφάλους, τους όποιους άγής γερύει; ή δεινη του πόλεμου. Αλλά και ή καρδιά δεν έχουεν να παραχθών λιγώτερο, όστις ο χορός αυτός, καθ' ό υπερβολικά κυρτός, έλαπται φοβερ: εις την καρδιά. Μέχρι τώρα είχαμε τρία θήματα. Και όμως ο χορός δεν λανσάρθθη άκόμη για καλά. Μεθαύριον άσφαλώς θα κούβζλλουν κατά εκατοντάδας εις τα νοσοκομεία τα θήματα της κλωστοπεπτινάδας αυτής. ΝΑ ΜΟΥ ΤΟ ΘΥΜΗΘΗΣ.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Αν πάρησ στο σπην σου μία ένέρση γυναίκα, θα σου ήν εύκολο να την κρατήσης, κ' άκόμα να την ενισχύσης στην άρετή. Μα αν πάρησ στο σπίν σου μία γυναίκα με κακές κλίσεις, θα δυσκολευθής πολύ να την διορθώσης, γιατί δεν είναι πολύ εύκολο να περσίση κανείς από το ένα άσος στο άλλο. Δεν λέγω πως είναι άδύνατο πείγμα, μη εξακολουθώ να το θεωρώ υπερβολικά δύσκολο. Θερβάντες

Από το έπίγγελμά σας μη περιμένετε και πολλά πράγματα. Θα ζήσετε άκόμη 24 έτη.

ΠΟΛΥΒΙΟΝ: Πίντω; ή έργασθί καλά λίτερα μόνος σας. Θα ζήτε εν έτω 74 έτη. Γάμον διαβλέπω έντός διετίας. Όνομα μέλλουσής συζύγου: Μαρία. Με την Γεωργίαν όχι. Θα σάς καταστήση τον δυστυχέστερον των ά θρώπων.

Απλήν Σπλιωτ., δεν έλαβον δυστυχώς τίποτε. Φίνεται πως εις το ταχυδωμείον κατακλέπτουν τις επιστολάς μου. Πληρωμένον νέον, Έρωτόκριτον Κ., Κόλλω, θα σας άπαντήσω εις το προσεχές.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

ΙΝΔΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Συνέβηκε στο νησί της Κεϋλάνης, τον έβδομο αϊώνα πριν γεννηθί ο Χριστός, κατά την έβδομη μετεμψύχωσή μου τον καιρό που ο Σακιάμο ή έδίδασκε στον κάμπο το θεϊό νόμο, το νόμο της άγάπης προς όλους τους άθρώπους. Ναι, συνέβηκε στο νησί της Κεϋλάνης.

Η ύλιμμένη ψυχή μου είχεν ένσαρκωθί στο σώμα ενός Παρία. Τις λίγες στιγμές της άναστασεως, στο άναμεταξύ των όρών της σκληρής δουλειάς, ένας σύντροφός μας, σκλάβος κ' αυτός σαν κ' έμας, έδιδασκε τις προσευχές και τους ήρωές ύμων, τα άμα λόγια που είχαν γραφεί οι σοφοί Σάκας και οι μαθητές των. Και έγώ άκουα τις άδισχες του Βούδα, αλλά δεν σκαφτόμουνα ούτε τη θλίψη, ούτε το θάνατο, ούτε τους πόνοους, ούτε την άθλιότητα τη χαρής των άθρώπων. Ούτε βυθίζόμουνα στην έκτασι που, μπρός στα μάτια της φαντασίας του άσκητη άνογει τις πύλες της μυστηριώδους πόλεως της Νιρβανά, όπου ζη κανείς χωρίς να ύπαρξη, όπου κοιμάται τον ύπνον ύπνον της άναπαύσεως, μακριά, πολύ μακριά από τις άθλιότητες του κόσμου, εις τα βασίλεια της μακαριότητος και τη, άναπαύσεως, πέρα από τον άγνώμονα όκεανό της θλίψεως; δημιουργίας.

Η καρδιά μου είχε παραχθί από την ένθροπινή ματαιότητα και να μάτι μου δεν βλέπανε το φως στον άληθινό δρόμο. Λιγιά αγαπούσα τις άπολαύσεις της ζωής κ' αν άκόμη ήταν ψευδίσικα σεν τους αντίλαλους στις σπηλιές, κ' άπατήλες, σαν τις σκιές που άνταναικούν τα νερά των ποταμών και ήθελα να πιώ όσο μπορούσα από το ποτήρι της ήδονής, που, πραγματικά, είναι μόνο δοχείο ής θλίψεως και της άηδίας.

Και το ένστικτο που γε νά τις επιθυμίες και τα πάθη μεγάλως σην καρδιά μου τον ένθουσιασμό για την άσθη άγαθή.

Τι χρειάζομαι, σκέφθηκα, για να βρω αυτή την ευτυχία;—Νά είμαι έκείθερος; ή έλευθερία άρκεί για την ευτυχία μου.

Και έγινα έλευθερος, μά ή φτώχεια δεν μ' άφηνε και έζησα ζευτελισμένο, χρόνια και χρόνια.

Και δεν βρήκα την ευτυχία.

—Ω! σκέφθηκα τότε Τι άνόητος που είμαι! Δεν άρκεί ή έλευθερία για να είναι κανείς εύτυχιμένος. Χρειάζονται και τα πλούτη.

Μιά μέρα βρέθηκα με μεγάλη περιουσία και μπόρεσα να ίκανοποιήσω ή τοκία όλες τις άνάγκες και τις επιθυμίες μου.

Αλλά δεν βρή ή την ευτυχία.

—Τι με ώρελουν τα πλούτη, είπα τότε, σάν δεν μπορώ να πραγματοποιήσω τις μεγάλες επιθυμίες φιλοδοξίες μου; Ω! αν ήμουν ίσχυρός!

Και έγινα μεγάλος και πολύς, και είχα όλόκληρη χώρα στην έξουσία μου, χιλιάδες σκλάβους και θεόρατους έλέφαντες, χρυσά άρματα, κήπους με κάθε λογής λουλούδια και γυναίκες; στολισμένες με άτίμητα πετράδια.

Αλλά την ευτυχία δεν την βρήκα.

Και όταν άρχισα να με πιάνη άηδία για την έξουσία, πεθύμησα να γίνω σοφός, και σπούδασα στην Αίγυπτο, στη Βαβυλώνα, στη Περσία, στη Χαλδαιία, και ύπελόγησα τις άποστάσεις των άστρον, και μέτρησα τα ύψη του ήλιου. Μα είδα πως στη μεγάλη σοφία κρύφτεται ή μεγάλη άγάπη, και ότι, όποιος θέλει τη γνώσι, μόνο τη θλίψη βρίσκει.

Και δεν βρήκα την ευτυχία.

Ατηλιμισμένος, γύρισα τότε πίσω στο νησί της Κεϋλάνης και ξανάγινα παρίας και έκολούθησα τη ζωή του μαρτυρίου μου, και, ήτχος, καρτερούσα την ώρα του θανάτου, τη γλυκειά στιγμή που θάχαινα τη προσοπικότητα μου στο σκίφος του πρεσβιδόντος και θα βυθίζόμουνα στη πεθυμητή άσ-νειδησία, σάν μη άκτινα του ήλιου στις μπλάβες μάζες των νερών του όκεανού.

Στα βιβλία του Ζαρατόστρα και στα γραφόμενα του Μπέν Σιράχ ύπάρχουν παραβολές πιδ σοφές και πιδ διδασκικές λέγω όμως με πεποίθησι σε σάς, που ή καρδιά σας έχει παραχθί από τη ματαιοδοξία και τα μάτια σας είναι τυφλωμένα από τον έγωισμό, ότι είναι όφελίμη για τη σωτηρία της ψυχής σας ή ιστορία αυτή, της ζωής μου, της έβδομης μετεμψύχωσώς μου στο σώμα ενός σκλάβου, στο νησί της Κεϋλάνης, εξακόσια χρόνια πριν να γεννηθί ο Χριστός. (Κατά το Ίσπανικόν του Ριο Βαροζα).

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ ΥΠΟ ΛΙΔ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κατόπιν έστράφη και παρετήρησε περίς. Έντός του σουλιανικού θαλάμου άησ ραπτε παντού ο χρυσός και οι πολύτιμοι λίθοι.

—Νά πύρω άπ' αυτά; έσκέθη. Έάν ή Χαϊδίν σωθί έχομαν άνάγκην χρημάτων δια να φύγωμεν εις την Ευρώπην. Έάν δεν σωθί, πρέπει να σωθώ έγώ και να φύγω, διότι έντός όλίγων όρών ή άστυνομία θα με καταζητήση.

Μετά μικράν σκέψιν, ο Τυγράν άπεφάσισε να όπισθί τούλάχιστον δια χρημάτων.

Έσπευσε και παρέλαβε πρώτον την επί της τραπέζης άδιμαντοκάλλητον ταμπακόνητην της Σουλτάνας κατόπιν έλαβε το πολύτιμον πλαιοόν της, είκόνον, το όποιον είχεν άπορρήσει.

Μετά τουτο δε έσπευσε προς το μικρόν κιβώτιον εκ ξύλου δρυός, έντός του όποιου του είχεν επίη ή Χαϊδίν ότι ύπήγεν άφθονον χρύμα και κοσμήματα βρυτίμα.

Η κλεις εύρίσκετο επί του κλειθρου... Ο Τυγράν ήσπευσε και ύπεχώρασεν έκθαμβος.

Έντός αυτού άπητρασαν δεκάδες πολυτίμων δακτυλίων, έν περιδέραιον εκ γονδρών πολυέδρων άδαμάντων, καρφίδες άδιμαντινο διασφρον μεγάλων, σφυγγέβεις μαργαρίται, άλόσσεις χρυσαί και στήριγματα της ζωής.

Πάντα ταύτα έκείντο άτάκτως έρριμένα έντός του μικρού κιβώτιου μαρτυρούνητα την περιφρονησιν της δε-ποίνης σην προς την φυλάκην του χαρμελιου και τον έρωτα της ψυχής της προς την έλευθεραν ζωήν.

Ο Τυγράν, συγκλημένος εκ της εύλόγτου έκείνης μαρτυρίας των άψυχων πραγμάτων περί του χαρακτήρος της Σουλτάνας, έξηγαγε το μανθλιόν του, περιεσύναξεν αυτά έντός αυτού και τα έθεσεν εις τον κόλπον του.

Τότε εις το βάθος του κιβωτίου παρετήρησε χρηματοφυλάκιον ές έσθροφύ και εύδωδους ροσσικού δέρματος, φέρον άνωθεν τα σουλιανικά έμβλήματα εκ χρυσοϋ.

Έλαβε το χαρτοφυλάκιον και το ήνοιε... Μία δέσην χαρτονομισμάτων της Όθωμανικής Τραπέζης έξεχύθη πρό των ποδών του.

Η Χαϊδίν, λαβράνουσα τας πλουσίας χορηγίας της Σουλτάνας εις χρυσόν, μετράλεν αυτάς δια της Ζαή εις τραπέζικα γραμμάτια.

—Περίεργον! έσκέφθη ο Τυγράν, συνάξων εκ του έδάφους τα γραμμάτια. Φαίνεται ότι ή Χαϊδίν είχε προαίσθημα ότι δεν θα έμεινεν έδώ πολύν καιρόν!

Έπανάφερε τα τραπέζικα γραμμάτια, άνω ύπελόγησε προχείρως εις άξιαν τριών χιλιάδων λιθών τουρκικών, έντός του χαρτοφυλακίου και τα έθεσεν εις τον κόλπον του.

—Ίσος με αυτά, είπεν, σάν άποτύχη ή δυστυχισμένη μου ή Χαϊδίν, κατορθώσω να εξασφαλίσω την φυγήν μου δια δροσοδικίας. Από Τούρκους ήλθαν και εις Τούρκους θα πάνε πάλιν!

Προετοιμασθείς ούτω δια πάσαν πιθανήν έβασαν της τρομεράς άποπειρας της έρωμικής του, ο νεαρός Αρμένιος έσπευσε και προσεκόλλησε το ούς του παρά την κρυπτην, που ώδηγούσεν εις τους θαλάμους του Σουλτάνου.

Δεν ήκούετο τίποτε. —Ίσος δεν εύχθηκε καιρόν άκόμη, σκέφθη. Αίφνης άνεκότη και έτάνυσε τους όφθαλμούς...

Ένόμισεν ότι εκ του διπλοίου μέρους της μυστικής θύρας έφθασε μέχρι των ότων του ύπόκροτος κρότος... —Πά! έκαμε. Μού έβράνη σάν να έπεσε έπιπλον.

Έγρονπέτησε και προσεκόλλησε το ούς του σφικτότερον επί της θύρας. Δεν ήκούετο τίποτε.

—Και όμως ήτο κρότος αυτός, έπανάλαβε. Ήγέρθη ταχέως και έφερε την κεφαλήν πλησίον της κλεισμένης θύρας του θαλάμου.

Τότε έσπευσε και πύεσος το κιβώτιον της μυστικής θύρας, της όποιος το σύστημα ήτο το αυτό με το της θύρας της κρυπτης του λουτήρος, έφερε την κεφαλήν του έντός του σκοτεινού διαδρόμου και ήκούσθη συνέχων την άναπνοήν του.

Απόλυτος σιγή. —Ητο άπάτη της άκοής μου, είπεν ο Τυγράν. Και άποσύρας την κεφαλήν του ήσιμασθη να κλείση εκ νέου την μυστικην θύραν, δε ένόμισεν ότι δια του σκοτεινού έκείνου διαδρόμου το ρεθυμα του δροσοροϋ και ύγρου άέρος που εισήλθανεν άσθενώς, έφερε μεμακρυσμένον και συγκεχημένον ήχον κραυγών και θροούβων.

Ο Τυγράν άνησύχησεν. Είστηγαγεν όλόκληρον την κεφαλήν... κατόπιν όλόκληρον το σώμα... τέλος έπροχώρησε βήματά τινα έντός του σκοτεινού διαδρόμου... Αι φωναι καθίσταντο από στιγμής εις στιγμήν ζωηρότεραι.

Ο Τυγράν την φοράν αυτήν έζήρησεν. Ο θρόμβος έκείνος, έν τοιαύτη προσεχωρημένη ώρα, προήρχετο βεβαίως εκ του περιπέτερου του Μονάρχου και διεβριζέτο άκαλύτως δια του μετ' αυτού συγκοινωνούτος άπ' εύδαιας μυστικού διαδρόμου.

Ήχους να καθίσταται πλέον βεβαίωτης δι' αυτόν ή όπόνοια, ότι ή Χαϊδίν, σενύσασα εν τη όρμη της να πραγματοποιήση τον σκοπόν αυτής, άπέτυχεν εν τη όρμη της άποπειρας της.

Αλλά τότε λοιπόν ο άόριστος έκείνος κρότος του καταπεσόντος έπιπλου, ήτο άποκαταρτισμένος κρότος πιστολλου; —Θεέ μου! έσκέφθη ο νεανίας. Μού την έφρόνευσαν λοιπόν!

Δεν είχεν όμως περατώσει την σκέψιν ταύτην, δε έγγύτατα αυτού μόλις έβωθεν προς το μέρος του προθαλάμου, ένθα είχε διαταχθί ή Ζοή ν' άναμείνη άγρυπνος έπανερχομένην την Σουλτάνα κατά τας πρωινάς ώρας, ήκουσε γοεράν κραυγήν και βαρέα και πολλαπλά βήματα.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συ χεία εκ του προηγούμενου)

Έπειτα εύχθή εις έν δωμάτιον με μίαν κλήνην. κ' ένα κλωβιον άπέταντι εις τον τέχον με μίαν καρδερίαν. Όσμη τις άνάμικτος με άρωμα βουρ πορμάδας και είδος π κινάβρας, όσμη δυσάρετος ήτο διακεχυμένη εις τον άέρα κιούσα εις άνωγυλιον. Ο Αριστοτέλης ήτο εκεί, τοιθορούζων με όφθαλμούς κλειστούς; εκ της μέθης την έπιφθόν παλαιού τραγουδιού, το όποιον και τώρα επανήλθεν εις τον συρμόν:

Η Μαριώρη παντρεύεται Κι' όλος ο κόσμος χαίρειται.

Συγχρότως ήκούοντο αι φωναι των άπερχομένων συμπωτών άδουσαι το αυτό όσμα και βαθμίδον άποκαρμονομαι. Έπειτα έκρότησαν δύο πυροβολομοι εις άπόστον ο δε Αριστοτέλης άνοίξας το παράθυρον, έπυροβόλησε δια πιστολλου φ βερά κροτίζαντος. Έκλεισεν ειτα το παράθυρον, άλλ' ο ψυχρος άήρ της νυκτος, φαίνεται, τον άπετελίσασε.

—Μαριώρα μου, έτραύλισε και ήνοιξε τους βραχίονας να την άνακαλισθί, άλλα κλεισθείς κατέπεσεν επί της κλήνης, μίος έπίνο και μίος κάτω και έμεινεν εκεί τερπός άχλύς άμείσος να ρεχτη.

Αυτή δε ήτο φοβερά ζαλισμένη; τ' άντικείμενα ής έφρανοντο στροφοδινούμενα και δεν είχε δύναμιν να κινήθί εκ του ανακλήτερου, επί του όποιου είχε καθίσει.

Και έν τη ζάλη έκείνη ένόμισεν ότι ήκουεν τον Αριστοτέλην έμούντα και ή καρθηβαρική άτμόσφαιρα έπικαθήτη περισοστερον εκ Ευριών άναθυμιάσεων, άτις την έμεινον έν τη ληθαργίω της ύπνου.

Τι πρώτη νύκτα γάμον φρικτί!... Αι άναμνήσεις και ή βύλυγμα ήν άπεκόμισεν εκ της νεκτός έκείνης, άμφιβάλλουσα πάντως έν κορβήτι εις πραγματικό θέμα και διν έπλακθή υπό της φαντασίας της, έδηλητηρασαν την ύδαμονίαν, ήν ή Μαριώρα άπύλησε δια της πληρώσεως των πόθων της.

Ηκούον σιγμάι, καθ' άς της έφαινετο ότι ει' τα φιλήματα και τα περιτυπίεις του Τέλη ύπνης το άγνοστον μίσμο, το όποιο ένφαινετο ότι έπλήρου την άτμόσφαιραν της κατοικίας της Φρόσος, ή συμμίγη έκείνη όσμη, επί τη άναμνήσει της όποιος της ήχοντο άναγοχίαις. Χωρίς να δυναται να έξηγήση, ός της έφαινετο ότι ο συγχρωτισμός μετ' όλων έκείων των ένθροπων οϋ, είλε την έσπεραν έκείνην εν άχλυ όργίω, την έβόλευν την έκπληδωσιν.

Ηρώησε τον Αριστοτέλην, ποια ήτον ή Φρόσος, τι άθροσοι ήσαν όλοι έκείνοι.

—Δεν σ' έδωκα; άπήνησεν ο νεανίας όλιγον άποτόμος. Η Φρόσος είναι μια καλή γυναίκα, χήρ, μ το σπικά της και δυό κορίτσια. Έκειδή ειλε στροφή και κοιμήθ, σού αμε σικήν έντυπωσιν που πάει να πη ότι δεν μπορεί ναίαι ένας άθρώπος σακάτης και καλός και τίμιος. Αστειό κ' αυτό!

—Κι' ο παπάς; —Ο παπάς; Παπάς σάν και τους άλλους παπάδες, με τη διαφορά ότι ειλε λίγο ζαρηός κ' άνα μεθύση κάνει ότι κανόνι οι λούτοι. Μα δεν σούπα; Είλε καρβατόπαπος. Τι ρωτάς και ζαναρωτάς; Έπειτα τέτοιου εν' έδώ οι περισσότεροι παπάδες. Μην ήθελας ναίαι σάν τους Τηνιακούς; Παπάς είσαι για πλάη; Τεαί νταν ταί τεαί νταν ταί πη; ο διάολος την Άνάστη!

Η Μαριώρα έγέλασεν. άκούσασα τον Αριστοτέλην άπομομούμενον την προφοράν της πατριδος της.

—Τι; θέλεις να μάθης για τον κομμάρο; έξηκολούθησεν ο Αριστοτέλης. Είλε κλητήρας, φίλος μου, τίμιος και καλός άθρώπος. Ο Πασαρηγόπουλος ειλε ποιητής, δηλαδή κάνα τραγουδία, πώς το λεν; λαιμρό παιδί. Ο Παύλος...

—Αυτών τον έβρω. —Τόν ξερείς; είπεν ο Αριστοτέλης προσβλέσων σ' αυτήν άτενώς.

Η Μαριώρα έκκοκλήσεν και έψέλλισεν. —Είλε αγαπητότος μιάς φίλης μου... της Δέσπας... σου έρω... πεί...

—Σχέσις πολλούς δεν θέλω ναχρη μ' αυτόν, είπεν άσθηρως ο Αριστοτέλης. άν έχώριζεν από τον έπιλοχών κρηφία αντίληπια καλληροισμοϋ. Αυτό μόνον σου λέγω και βιά το καλά; το του σου.

Έπήλθε βραχεία σιγή, μετ' ήν ή Μαριώρα έφάνη θέλουσα να είπη τι και διαστάουσε. Επί τέλους ήρώησε: —Μά γιατί σε λένε, κολέ μου, Λαττωράκη;

Ο Αριστοτέλης ύψωσε την χείρα του εις τον μικρόν του μαθρον μύστακα και έλαβα το άρόβον εις το ούτον ήρωικών όνομα ήθος.

—Δεν έκατάλαβες; άνήτηρες. Γιατί με τρεμων όλοι άμ' άκούσων το όνομα μου μερικοί που κάνουν τα παλληκάρια, τους πιάνε τρομαρά και λοχτάρο!

Αι έξηγήσεις αὐτοι έφάνησαν έποικείς εις την Μαριώραν, καίτοι εν τη ψυχί της έμεινεν άόριστος τις ύποστάθη των έντυπώσεών της άλλοκότου νυκτός, αλλά τόσο άόριστος και έλαφρά, ώστε εαν δεν άπεπύγη, εκάλυθη όμοις ε τελώς υπό ευδαμονίας εν ή ή ζωή της άπεπύγη. Καθ' όλην την ήμέραν εργάζετο άκαταπόνητος, προλαμβάνει ός θα εύρισκε την έσπεραν εις την άγ'άλην και εις τους τρεμφοροδιέρους. Καθ' όλην την ήμέραν έκαρτερον εκ της προσδοκίας των γλυκασμών, οϋς θα εύρισκε την έσπεραν εις την άγ'άλην και εις τους τρεμφοροδιέρους. Καθ' όλην την ήμέραν έκαρτερον εκ της προσδοκίας των γλυκασμών, οϋς θα εύρισκε την έσπεραν εις την άγ'άλην και εις τους τρεμφοροδιέρους.

Έσπεραν ειτα, εφ' άνέβαινον δια μέσου των πύκων, ο Αριστοτέλης ένόμισεν αίφνης ότι ήκουσε βήμα τρέζον πλησίον αυτών. Αλλά στράφη; ουδένα είδε.

Μετ' όλιγον όμως τον αυτών θύριβον ένόμισεν ότι ήκουσε και ή Μαριώρα.

—Ηκούσες; είπε σταματήσασα και περιάγουσα βλέμμα δειλόν εις τα περίς.

(Ακολουθεί)

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Άρ. 18 (Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Τι.
 — Να θυμάσαι, Θεόφιλε, μόνον την Κασσιανή.
 Είς το δόλωμα του όνόματος της κόρης, την όποιαν με τόσον παρράφορον έρωτα άγαπούσε ό Θεόφιλος έταράχθη. Τά μάτια του ήρχισαν να πετούν φωτιές, πού έφανεύονταν όλην την όργην της ψυχής του.
 — Ούδέποτε, ό βασίλισσα, άπήντησε, θά λησμονήσω την Κασσιανή. Κόρη όπως ή Κασσιανή, άνδεν έγινε βασίλισσα, έχει όμως τό δικαίωμα στην μνήμην ενός βασιλέως.

— Στην μνήμην έπιω, Θεόφιλε, άλλ' όχι και στην καρδιά. Ό πατέρας σου τά γνωρίζει όλα. Γνωρίζει ότι συναντάσαι με τη Κασσιανή κάποιες νύκτες βροχερές πού ή θύελλα μυκάταν. Άφινεις μόνη την σύζυγό σου, βγαίνεις από τό παλάτι και τρέχεις, όπως ό έπιτο λαϊότερος έραστής, στο δρόμο ενός άνόμου έρωτος. Οί στρατιώται Θεόφιλε, γνωρίζουν καλά πού πηγαίνεις της νύκτες και ψιθυρίζουν πολλά εις βάρος σου Θεόφιλε, σέβου τί κάνεις. Είναι άμαρτία.
 — Μητέρα, άπήντησε ό Θεόφιλος, σε άκουσα να με συμβουλεύεις. Τώρα άκούσε κι' έμένα πού θά άπολογηθώ. Είναι λοιπόν άμαρτήρια ό έρωσ. Το λεπτόν και αϊθέριον και υπέργειον τουτο ασήθημα, είναι άμαρτήρια. Έγώ πιστεύω όχι πού γι' αυτό είμαι εύτυχής πού άγάπησα.

— Έγεις σύζυγον, Θεόφιλε, και τάν θέλεις ν' αγαπάς πρέπει ν' αγαπάς την σύζυγόν σου.
 — Η καρδιά δεν περιορίζεται και δεν φυλακίζεται ό έρωσ.
 — Μη λησμονείς ότι αγαπών την Κασσιανή, κάνεις δυστυχισμένη, μια άλλη γυναίκα.
 — Την Θεοδόρα.
 — Ακριβώς. Έσύ είσαι εύτυχής και εκείνη δυστυχής. Έσύ γελάς ενώ εκείνη κλαίει και ούόυεται. Θεόφιλε, σύ και ή Κασσιανή κάνετε τό φοβερώτερον άμαρτήριον του κόσμου.

— Αμαρτήριον. Όχι, μητέρα. Η Κασσιανή, ή όποία δεν με υπανδρεύη ελευθέρων βεδαιούς δεν έλπίζω πλέον ότι είναι δυνατόν να γίνη τώρα σύζυγός μου. Διότι εκείνη δεν ήγάπησε τόν διάδοχον, τόν συμβασιλέα, ούτε τόν βασιλέα του Βυζαντινού θρόνου, άλλα τόν Θεόφιλον. Και ό Θεόφιλος ως άπλοός άνθρωπος έχει δικαίωμα ν' αγαπά.
 — Αν τουτο είναι άμαρτήριον, τιμη και δόξα εις τό άμαρτήριον τουτο.
 — Τότε διατί άρού αγαπάς άλλην να νυμφευθής την Θεοδόραν.
 — Διότι. Έρώτησις φρονίμου αποτεινομένη προς φρόνιμον. Άλλά ό φρόνιμος δεν είμ' έγώ, ή μητέρα. Διατί. Έρώτησε τό ρόδον διατί άνοιγεται μπροστά στον ήλιο και θά σ' άπαντησθ ήπως έγώ τώρα. Μη μ' έρωτάς διατί αγαπήσθ την Κασσιανή. Δεν τή γνωρίζω. Άλλ' είμαι εύτυχής διό τή ήγάπησα. Ακόμη δε περισσότερον εύτυχής διότι γνωρίζω ότι και εκείνη με αγαπά. Και έκτιμώ τόν έρωτα της, έρωτα όλοός της ταπεινούς στα μάτια του κόσμου, άλλα στα δικά μου μάτια την παρουσιάζει ως άγγελον. Άγαπώ την Κασσιανή. Είς τό έξής δεν θά τό κρύβω, όπως δεν θά κρύβω ότι είμαι καλός χριστιανός. Διότι από τόν έρωτα αυτόν... Άλλά δεν έπρόφθασε να τελειώσθ την φρόνιν. Την στιγμήν εκείνην ή πόρτα του βασιλικού θαλάμου ήνοιξε και είσηλθε τρομαγμένη ή Θεοδόρα.
 — Μητέρα μου, έφώναξε, ό κραταιός, μς βασιλεύς...
 — Θεέ μου! λέγε.
 — Παρέδωκε την ύστέρτην του πνοήν. Από την στιγμήν αυτήν ό βασιλεύς Μιχαήλ κοιμάται τόν ύπνον τόν αιώνιον.
 — Τόν ύπνον του δικαίου συνεπλήρωσε μελαγχολικά ή βασίλισσα Ευφροσύνη.

— Έγύρισε ύστερα στον Θεόφιλο και του είπε.
 — Παιδί μου, από την στιγμήν αυτήν είσαι βασιλεύς και κύριός μου.
 — Άλλ' ό Θεόφιλος δεν άκουε σχεδόν τά λόγια αυτά της βασίλισσας. Κατάπληκτος από τό αίφνίδιον άγγελμα του θανάτου του βασιλέως τόνόποιον δεν έφανεύετο τόσο σύντομον, έμεινε σχεδόν άκίνητος. Κατόπιν ήρχισαν να τρέχουν άόκρα από τά μάτια του και οι λυγμοί να τρανάζουν τό στήθος του.
 — Σε λίγο τόν είδαν να προσεύχεται μπροστά στον νεκρόν βασιλέα και πατέρα του.
 — Μετά δύο ώρας, όταν ό Θεόφιλος άνεκηρύχθη αυτοκράτωρ του Βυζαντίου, μυριόστομος άντήχησε κραυγή μέσα στο πένηος και στην σιγή της νύκτας.
 — Χείρες, αυτοκράτωρ Θεόφιλε, τή νικηξ!

Μία βαθειά πληγή.

Είς την Κρήτην ό Άκίλλας έμαθε από κάποιον έμπιστον άξιωματικόν του ότι ή Κασσιανή τόν έπρόδωσε και ότι πολλές φορές συνηγήθη με τόν Θεόφιλο.
 — Η εκρήξις της οδύνης του Άκίλλα όπήρξε φοβερά. Ό Άκίλλας μέχρι της στιγμής εκείνης έζούσε ήπιών, τώρα όμως όλες του ή έλπιδες διεψεύθησαν μία-μία.
 — Η λύπη μου είναι άπερίγραπτη, έλεγε στη Βιόνην. Έλθσημονήθηκα. Άλλοτε ύπήρχε σήμερον δεν ύπάρχει. Άλλοτε ύπήρχα, προχθές, χθές ακόμη έζούσα, σήμερα είμαι ένας νεκρός.

(Άκολουθεί)

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

Άρ. 31 (Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Γι' αυτό λοιπόν άφέθηκε να παρασυρθή από μια φλογερή άγάπη, γι' αυτό του παραδόθη ψυχή τε και σώματι, γι' αυτό την κατήντησε μητέρα. Για να την ριξή μια μέρα στο νοσοκομείο με μια πληγή στο κεφάλι και να την άφήσθ εκεί ν' άποθάνη σαν τη τελευταία άμαρτωλή γυναίκα του δρόμου, μέσα στους πόνους της, μέσα στο σπαρτάκι της, χωρίς μητέρα, χωρίς άδελφό, με μια ζερνη γυναίκα στο πλευρό της, μόνο με μια νοσοκόμο πού θά έστέκετο δίπλα της περιμένοια να της κλείσθ τά μάτια.
 — Και ή Μαρία.
 — Άλλά ό Όθων ένα έσκέπτετο τώρα.
 — Θα πεθάνη... Τώρα έτελείωσαν όλα. Θύελλα ήτο κι' έπέρας. Από την ήμέραν εκείνη ό Όθων έγινε άλλος άνθρωπος. Δεν έσκέπτετο πλέον παρά τόν λαόν, δεν έφρόνιζε παρά δια τόν λαόν, ό λαός μόνον άπασχολούσε την σκέψιν του και την καρδιά του. Όσοι τόν έδλεπαν μέσα στο παλάτι να ζημερώνεται μπροστάτω γραφείο τουαίχολούμενος με τάς ύποθέσεις του κράτους, έλεγαν ότι κάποιον θαύμα είχε γίνει, ότι τό άγιον πνεύμα τον είχε βοηθήσει.
 — Η συμπεριφορά της Αμαλίας άπέναντι του ήτο τώρα πολύ διαφορετική. Δεν ήτο πλέον παρά μια ταπεινή σύζυγος, της όποίας ή ζωή και ό θάνατος έξαρτωντο από ένα άγριον βλέμμα ή από ένα μειδιάμα του Όθωνος. Δεν του όμιλούσε πλέον περί άνάπης ούτε παράπονα του έκαμνε. Έμιλούσε τότε μόνον όταν την ήρώτα αυτός κ' έμενε βουβή όταν ούτος σιωπούσε.
 — Ό Κανάρης είχαν αναλάβει πάλιν την πρωθυπουργίαν και έκυβέρνα τώρα με ένθουσιασμέν και σωφροσύνην.
 — Και κατ' αυτόν τόν τρόπον όλοι τώρα ήταν εύχαριστημένοι. Και ό Όθων και ή Αμαλία και ό Κανάρης και οι φίλοι του ενός και οι έχθροί του άλλου και ό λαός.
 — Και ή Μαρία.

Η εικόνα πού τρέζει.

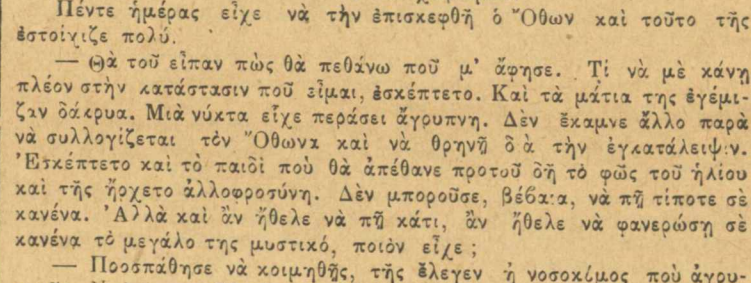
— Η κατάστασις της Μαρίας ήτο στάσιμος. Ό κίνδυνος δεν ήτο πλέον άμεσος, οι γιατροί όμως δεν μπορούσαν να πούν ότι ό κίνδυνος έξέλιπεν. Ένας άλλος τώρα πόνος, φοβερώτερος από τόν πόνον της πληγής την έδακνίζεν. Ό πόνος του χρισμού.
 — Πέντε ήμέρας είχε να την έπισκεφθ ή Όθων και τουτο της έστοιχείζε πολύ.
 — Όθό του είπαν πώς θά πεθάνω πού μ' άρσθη. Τι να με κάνη πλέον στην κατάσταση πού είμαι, έσκέπτετο. Και τά μάτια της έγένιζαν άόκρα. Μια νύκτα είχε περάσει άγρυπνη. Δεν έκαμνε άλλο παρά να συλλογίζεται τόν Όθων και να θρηνηθ ή την εγκατάλειψιν. Έσκέπτετο και τό παιδί πού θά άπέθανε προτού δη τό φως του ήλιου και της ήρκετο άλλοφροσύνη. Δεν μπορούσε, βέβαια, να πη τίποτε σε κανένα. Άλλά και άν ήθελε να πη κάτι, άν ήθελε να φανερώσθ σε κανένα τό μεγάλο της μυστικό, ποιόν είχε.
 — Προσπάθησε να κοιμηθής, της έλεγαν ή νοσοκόμο πού άγρυπνούσε δίπλα της. Όθό γίνης καλά, μη φοβάσαι.
 — Καίμενη Βιόνην, σε κουράζω κι' έσέν, άπάντησεν ή Μαρία. Πήγαινε να ήσυχάσθ. Πήγαινε Έγώ θά έχω συντροφιά εκείνη τή Παλαγίτσα. Όθό της πώ όσες προσευχές ζέρω και θά την παρακαλέσω να με λυπηθή, τουλάχιστον να λυπηθή τό παιδί μου.
 — Τά μάτια της νοσοκόμου δόκρυσαν κ' έδγίηκεν έξω για να μη φοραθή κλαίουςα.
 — Όθό γυρίσω άμέσως, είπε στη Μαρία.
 — Την στιγμήν εκείνην ένα έλαφρό τριζύμο ήκούσθη, ή Μαρία έπρόσεξε. Τό τριζύμο επανελήφθη δυό-τρεις, πέντε, πολλές φορές.
 — Τότε ή Μαρία άνεσηκώθη λιγάκι. Προσήλωσε τό βλέμμα της στην εικόνα της Παναγίας, ή όποία εύρίσκετο άπέναντι της, και τότε ήνόησε ότι ή εικόνα εκείνη έτριξε, έτριξε κατά τρόπον πού προξενούσε φρικτίαν.

— Παναγίτσα μου, έψιθύρισε. Παναγίτσα μου!
 — Εσήκωσε σιγά-σιγά τά χείρα της κ' έκαμνε τό σημεϊον του σταυρού. Τότε είδε τά χείλη της Παναγίας να μειδιούν έλαφρά-έλαφρά και ήτο τό μειδιάμα εκείνο κάτι πού ποτέ στη ζωή της δεν είχε δη ή Μαρία. Ύστερα της άφάνη ότι και τό χέρι της Παναγίας έσηκώοντο άργά-άργά και την εύλόγους.
 — Μια σπαρτακτική φωνή έδγίηκε τότε μέσα από τό βάθος του στήθους της.
 — Παναγία μου!
 — Και ή Μαρία έπασεν άναίσθητος.
 — Η νοσοκόμος ήκουσε την φωνήν της κ' έτρεξε άμέσως. Η Μαρία ήτο άκίνητος.
 — Έπέθανε! έφώναζεν ή νοσοκόμος κ' έτρεξε να είδοποιήσθ τόν διανυκτερεύοντα ίατρόν, ενώ ή εικόνα εξακολουθούσε να τριζι, να τριζι φοβερά.
 — (Άκολουθεί)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΣΦΑΙΡΑΝ»

«ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ»

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΑΗΚΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΩΣΜΑ

— Έγώ είμαι μοιρολάτης, είπεν ό Ρολάνδος φρονόν τόν κανόν του πούρου του. Πρέπει να με κάνη ή δυστυχία για ν' άνησυχώσω και άλλην. Ά! είνε σοφός άνθρωπος ό μουσουλμάνος, ό όποίος δέχεται όλας τάς κακιάς εϊδήσεις με ένα φιλοσοφικόν: «Ό Άλλάχ έξέρι άν δεν είναι αυτό ένα καλό».
 — Αυτή ή φιλοσοφία δεν μου έπληθε μόνη της. Μού την έπέβαλε ούτως είπειν ό βίος. Είνε άλληδες ότι είχα και έγώ τύχη.
 — Ακούετε με αν από τάς καλώς μου τύχας, την πρώτην χρονολογικώς, την όποιαν ήκολούθησαν πολλά άλλα και άν ήέλτετε κατηγορήσθ την μοιρολατρίαν μου.
 — Έγασα τόν πατέρα μου στα 1833. Μού άρθηκε κληρονομία καμιά τριανταριά τάλληρα και δύο θεϊους άγίους—πλούσιον όμως και τούς δύο.
 — Ό μεγαλείτερος, ό κηδεμών μου, κατόπιν μάς νεότητος και μάς ώριμον άνδρική: ηλικίας θηελλόδους, είχε κατανήσει ένα παραλυμένο ζώον, άνυπόφορον. Δεν είχε πλέον ούτε μνήμην ούτε θέλησιν και σχεδόν ούτε λόγον δια να εκφρασθ. Κάθε μέρα έγανε κι' ένα νέον φρονήν, τόσον ώστε επί τέλους κατήντησε να όμιλη την παιδ στοιχειώδη διάλεκτον τών μικρών άραπών. Ό άλλος, ό όποίος μετεχειρίζετο τόν προεβύτερόν του σαν παιδάκιον, ήτο ένας σκυθρωπός, κατουόφης και μοιχρός. Έμμοσος τόν πατέρα μου και όλο του τό μισος τό μετεβίβασε στον θυσοσύνη έμένα. Προσπάθησε κατ' αρχάς να τό κορέσθ κρατών με εις τό σπίτι του και δέρον με. Άλλ' ή παροσία φίλον του οπειού τόν ένοχλη. Άπεράσας να με στελιη μακρυνά εις ένα άνθρωπον άραπλή, ό όποίος έμελλε να μου εύρη μίαν θέαν «κατά την άξίαν μου».
 — Προς τόν σκοπόν αυτόν έγραψεν ένα γράμμα σοσταϊκόν εις μέρους: τού άδελφού του, προσέθεσε και αυτός μίαν επιστολήν δικήν του, όπως την ήθελε, και κλείσας και τάς δύο με τρις σφραγίδας, με στέλιε στον Τροιά, καταστηματούχην ενός γυαλιόκων εν τώ Σατώ-Λαμπερό. Είχεν εύρει αυτό τό άπλοστότατον μέσον να με στείμωξ ής μαθητευόμενον, βέβαιος ότι ή κομιαστική έργασία του γυαλοποιού θά κατέστρεφε την λεπτήν μου κούσαν. Ημουν τότε δεκαοκτώ ετών, άρκετά κοντό παιδί, και πιστεύσας, ότι ό θεός ήθελε να με ξεφορτωθ ή άπλοός, έγράψη πού έσοζόμουσν από την τυραννίαν του.
 — Ό σιδηρόδρομος και έπειτα μία ούδοτα με ώδήγησαν εις τό Σατώ-Λαμπερό. Έπαρουσιάσθηκα εις τό γυαλιόκων ένα άπόγευμα του Σεπτεμβρίου και ό πρώτος άνθρωπος πού τό όποιον επανασήθη, ήτο ένας κύριος με στρατιωτικόν μούσι, του όποιου τό ζωηρόν βλέμμα με συνέσπειε τόσον πολύ, ώστε τάχως εις τά πρώτα λόγια μου. Άλλ' αυτός έκατάλαβε.
 — Ό κύριος Τροιά, μού λέει, έχει πάει σε ταξείδι. Τόν άντικαθιστώ έγώ, είμαι ό σωσταϊρος του.
 — Τού έδοκα τό χοιτόν γράμμα με της τρεις βοδύλες. Τό έστραφογύρισε μια στιγμή και μού είπε:
 — Μηπως είνε σοσταϊκό για καμιά θεοί στο έργοστάσιο;
 — Μάλιστα, τού λέω.
 — Τότε, μού ξαναλέγε, δεν είνε προσωπικόν. Τό άπεσφράγισεν, έδιάβασε τά γράμματα, μ' έκίταξε με προσοχήν και ξαναείπε ζωηρά:
 — Είνε γράμμα του Βελλεροφόν, του φίλου μου.
 — Έγενε μικρά σιωπή. Μ' έδην την κουταμάρα μου, έκατάλαβα ότι ό προκομμένος θεός μου κάτι μού είχε σκαρδοσι. Ό γέρον κύριος έβημάτιζεν άνήνοχος. Έπί τέλους μού λέγει:
 — Δεν ήμπορει να γείνη είσοπε άλλο, παιδί μου, παρά να γυρίσθ πίσω σ' εκείνους πού σ' έστειλαν.
 — Η ιδέα ότι θά ξαναβλέπα τόν θεόν μου μού έπροξένησε φρίκη. Φωνάζω λοιπόν:
 — Πολύ σάς παρακαλώ, κύριε, όποια κι' άν είναι ή θεός πού μοποιτε να μου δώσετε... Έφάνη ότι έδίστασε, μ' έκίταξε με συμπάθεια, άλλα λαβόν μίαν άπότομον άπόφασιν:
 — Όχι, μού λέγει. Δεν μοποιεί εσύ να κάμης σ' αυτή τή δουλειά. Θα κάμω άδικίαν άν σ' άκούσω. Εκείνο μόνον πού μοποιώ να σου κάμω άν δεν έχης χρήματα, είνε να σου δώσω τό ναύλο σου να επιστρέψης.
 — Ητον άνθρωπος με σταθεράς άποφάσεις. Έβγαλε δύο παλοκόνα από τό πουγγί του και μού τά έδωσε. Δεν έτόλμησα να τά άρηθώ. Τόν ήχαρίστησα άδεξίως και έβήκη από τό κατάστημα.
 — Όταν ξάνα εφρέθηκα στο δρόμο, με κατέλαβεν άπελπίσθ. Μού έφάνη ότι ήτον άδύνατον να

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΡΟΛΑΝΔΟΥ

— Έγώ είμαι μοιρολάτης, είπεν ό Ρολάνδος φρονόν τόν κανόν του πούρου του. Πρέπει να με κάνη ή δυστυχία για ν' άνησυχώσω και άλλην. Ά! είνε σοφός άνθρωπος ό μουσουλμάνος, ό όποίος δέχεται όλας τάς κακιάς εϊδήσεις με ένα φιλοσοφικόν: «Ό Άλλάχ έξέρι άν δεν είναι αυτό ένα καλό».
 — Αυτή ή φιλοσοφία δεν μου έπληθε μόνη της. Μού την έπέβαλε ούτως είπειν ό βίος. Είνε άλληδες ότι είχα και έγώ τύχη.
 — Ακούετε με αν από τάς καλώς μου τύχας, την πρώτην χρονολογικώς, την όποιαν ήκολούθησαν πολλά άλλα και άν ήέλτετε κατηγορήσθ την μοιρολατρίαν μου.
 — Έγασα τόν πατέρα μου στα 1833. Μού άρθηκε κληρονομία καμιά τριανταριά τάλληρα και δύο θεϊους άγίους—πλούσιον όμως και τούς δύο.
 — Ό μεγαλείτερος, ό κηδεμών μου, κατόπιν μάς νεότητος και μάς ώριμον άνδρική: ηλικίας θηελλόδους, είχε κατανήσει ένα παραλυμένο ζώον, άνυπόφορον. Δεν είχε πλέον ούτε μνήμην ούτε θέλησιν και σχεδόν ούτε λόγον δια να εκφρασθ. Κάθε μέρα έγανε κι' ένα νέον φρονήν, τόσον ώστε επί τέλους κατήντησε να όμιλη την παιδ στοιχειώδη διάλεκτον τών μικρών άραπών. Ό άλλος, ό όποίος μετεχειρίζετο τόν προεβύτερόν του σαν παιδάκιον, ήτο ένας σκυθρωπός, κατουόφης και μοιχρός. Έμμοσος τόν πατέρα μου και όλο του τό μισος τό μετεβίβασε στον θυσοσύνη έμένα. Προσπάθησε κατ' αρχάς να τό κορέσθ κρατών με εις τό σπίτι του και δέρον με. Άλλ' ή παροσία φίλον του οπειού τόν ένοχλη. Άπεράσας να με στελιη μακρυνά εις ένα άνθρωπον άραπλή, ό όποίος έμελλε να μου εύρη μίαν θέαν «κατά την άξίαν μου».
 — Προς τόν σκοπόν αυτόν έγραψεν ένα γράμμα σοσταϊκόν εις μέρους: τού άδελφού του, προσέθεσε και αυτός μίαν επιστολήν δικήν του, όπως την ήθελε, και κλείσας και τάς δύο με τρις σφραγίδας, με στέλιε στον Τροιά, καταστηματούχην ενός γυαλιόκων εν τώ Σατώ-Λαμπερό. Είχεν εύρει αυτό τό άπλοστότατον μέσον να με στείμωξ ής μαθητευόμενον, βέβαιος ότι ή κομιαστική έργασία του γυαλοποιού θά κατέστρεφε την λεπτήν μου κούσαν. Ημουν τότε δεκαοκτώ ετών, άρκετά κοντό παιδί, και πιστεύσας, ότι ό θεός ήθελε να με ξεφορτωθ ή άπλοός, έγράψη πού έσοζόμουσν από την τυραννίαν του.
 — Ό σιδηρόδρομος και έπειτα μία ούδοτα με ώδήγησαν εις τό Σατώ-Λαμπερό. Έπαρουσιάσθηκα εις τό γυαλιόκων ένα άπόγευμα του Σεπτεμβρίου και ό πρώτος άνθρωπος πού τό όποιον επανασήθη, ήτο ένας κύριος με στρατιωτικόν μούσι, του όποιου τό ζωηρόν βλέμμα με συνέσπειε τόσον πολύ, ώστε τάχως εις τά πρώτα λόγια μου. Άλλ' αυτός έκατάλαβε.
 — Ό κύριος Τροιά, μού λέει, έχει πάει σε ταξείδι. Τόν άντικαθιστώ έγώ, είμαι ό σωσταϊρος του.
 — Τού έδοκα τό χοιτόν γράμμα με της τρεις βοδύλες. Τό έστραφογύρισε μια στιγμή και μού είπε:
 — Μηπως είνε σοσταϊκό για καμιά θεοί στο έργοστάσιο;
 — Μάλιστα, τού λέω.
 — Τότε, μού ξαναλέγε, δεν είνε προσωπικόν. Τό άπεσφράγισεν, έδιάβασε τά γράμματα, μ' έκίταξε με προσοχήν και ξαναείπε ζωηρά:
 — Είνε γράμμα του Βελλεροφόν, του φίλου μου.
 — Έγενε μικρά σιωπή. Μ' έδην την κουταμάρα μου, έκατάλαβα ότι ό προκομμένος θεός μου κάτι μού είχε σκαρδοσι. Ό γέρον κύριος έβημάτιζεν άνήνοχος. Έπί τέλους μού λέγει:
 — Δεν ήμπορει να γείνη είσοπε άλλο, παιδί μου, παρά να γυρίσθ πίσω σ' εκείνους πού σ' έστειλαν.
 — Η ιδέα ότι θά ξαναβλέπα τόν θεόν μου μού έπροξένησε φρίκη. Φωνάζω λοιπόν:
 — Πολύ σάς παρακαλώ, κύριε, όποια κι' άν είναι ή θεός πού μοποιτε να μου δώσετε... Έφάνη ότι έδίστασε, μ' έκίταξε με συμπάθεια, άλλα λαβόν μίαν άπότομον άπόφασιν:
 — Όχι, μού λέγει. Δεν μοποιεί εσύ να κάμης σ' αυτή τή δουλειά. Θα κάμω άδικίαν άν σ' άκούσω. Εκείνο μόνον πού μοποιώ να σου κάμω άν δεν έχης χρήματα, είνε να σου δώσω τό ναύλο σου να επιστρέψης.
 — Ητον άνθρωπος με σταθεράς άποφάσεις. Έβγαλε δύο παλοκόνα από τό πουγγί του και μού τά έδωσε. Δεν έτόλμησα να τά άρηθώ. Τόν ήχαρίστησα άδεξίως και έβήκη από τό κατάστημα.
 — Όταν ξάνα εφρέθηκα στο δρόμο, με κατέλαβεν άπελπίσθ. Μού έφάνη ότι ήτον άδύνατον να

επιστρέψω στους θείους μου. Άόχισα να περιπατώ άσκοπος, με τέτοιαν λύπη, ώστε ό θάνατος δεν θά μ' έρόβιζε. Έβάρδα πολλήν ώραν. Έπέρασα ένα δάσος: εφρέθηκα στην όχθην ενός ποταμού πού έφλυαρούσε τρυφερά άνάμεσα στην βελουδένες πρασινάδες. Έβάρδαζε: μενεξεδένιες οικίες άνεκατενόουν με τά καλάμα, κι' έπειτα μια θειαρένια όσιος εφάνη άνάμεσα στην ίτιές. Κατάκοπος από τόν δρόμον εκάθησα άπάνω στα γόβια. Έν ό έρέμβαζα, άκούω ένα θροόν και βήματα. Γυρίζω, βλέπω ένα κοριτσάκι έως επτά όκτώ ετών, τό όποιον επερισπατούσε κουτά, ένα δν λεπτόν, σπινθηροβόλον, χρώματος κούρον και όρνεοίος, με ώγαία μάτια τρομαγμένα. Καθώς με είδε, έσταμάτησε ένεν. Μετ' άλλων τό πρόσωπόν μου εφάνη ότι του ενέπνευσε έμπιστοσύνην, ήλθε κοντά μου και μού λέγει δυνατά, με μια φωνίτα έμορφη και δροσερή, σαν τή φωνή του ποταμού:
 — Έγασα τό δρόμο.
 — Έπειτα, με στωμιλίαν, διηγήθη ότι ενθ έπαίξεν είχε φνίει από την ντανά της, είχε κρυφθή και ύστερα δεν ήμπορούσε να βρη τό δρόμο. Τά ποδαράκια του ήσαν κατωμένα. Αναμφιβόλως έβάρδα πλέον, άνούμουν μόνον από φόβον. Τό ρωτώ πού ήθελε να τό όδηγήσω. Μού έδειξε τόν πύργον του Νουαφ. Τότε τό παίρνω στα χείρα μου και τραβώ στην τέλην. Έντυχός συναντούμε μια γορή ζυγιάνα και μάς δείχνει τό δρόμο. Πάρα πέρα, ένας καραγωγός μάς παίρνει στο άμάσι του. Είχε ντυσένον πού πολλού, όταν επί τέλους φθάνομε στον πύργο. Μία τρομερά άνησυχία επεκορπει εκεί πέρα. Τ' άφεντικά είχην βγη προς αναζήτησιν του παιδιού, μερικόν δε γέροι ύπρητάς είχαν πάει τόν κάμπο τρομαγμένοι.
 — Η άφιξις μάς χαιρετίσθη με φωνάς ενθ νουϊόδεις και όπως είχε συμφωνηθ με τόν πυργοδεσπότην, άρμισαν να κτυπούν την καμπίαν χαρμωμούσος.
 — Μετά μόνη ώραν έρχονται οι κύριοι. Όμοιον από την μεγάλην αλήην. Αναγνωρίζω εκκληκτος τόν γέροντα, ό όποίος με είχε δεχθ εις τό γυαλοποιείον.
 — Ά! μού φωνάζει, σφήγγον τά χείρα μου βλέπω ότι δεν είναι δυνατόν ν' άντισταθ ή καισι στην θεϊαν Πρόνοιαν. Αυτή σ' εναντίει έδω, χωρίς άλλο. Λοιπόν θά σου εύρωμε μια καλή θέσι και δεν θά φήγης πεί από δό.
 — Τιοινοτρόπος, έξηκολούθησεν ό Ρολάνδος, όπως εις τό άρχαίον παραμύθιον, τό γράμμα του Βελλεροφόν έσοσεν εκείνον πού ήθελε να καταστρέψη. Με την διαφοράν ότι έγώ δεν έχοσιάσθη ν' άνεβώ σε κανένα Πήγασον για να σκοτώσω την Χίμαιραν. Ήρθεος να συναντήσω ένα κοριτσάκι. Ό όδοιόρος, ό κατάκοπος και άπελπιόμένος και τό παιδί με τά πληρωμένα ποδαράκια, όταν έπερισπατούσαν εις τό λυκόφως, έσυμβόλιζαν την εύτυχίαν. Διότι από τότε ήτο χαρμωμένος τό βιβλίον της Μοίρας να μεγαλώσθ το κοριτσι και να γείνη γυναίκα μου.
 — Λοιπόν είνε ή δεν είνε οσοστό να είνε καιεις μοιρολάτης;
 — ENRI LIRY

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΟ ΦΡΙΚΤΟΝ ΛΑΘΟΣ

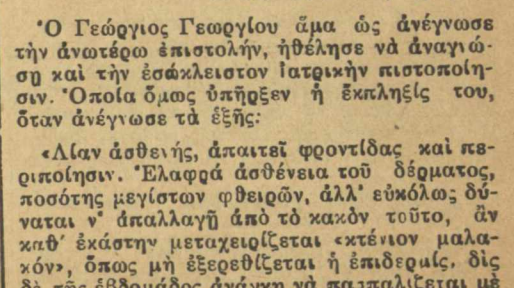
— Ό κύρ Αντώνης είχε πέντε θυγατέρας, εκ των όποιων αι 4 ήσαν καλι υπανδρευμένα. Υπελείπετο με μόνον μια δ.ά γάμον, ή δεσποινίς Ροζαλία.
 — Ό κύρ Ά τώνης είχε μια άρχην, την όποιαν ούδέποτε παρήρη. Όπόταν οηλοδή έζήτησε εις γάμον μίαν τών θυγατέρων του, την άπέστειλεν εις τόν ίατρόν, όστις έπιστοποίη έγγράφος την κατάστασιν της υγείας της, ήτις γενικώς ήτο έξαισία. Η πιστοποίησις εκείνη έστέλλετο υπό του κύρ Αντώνη εις τόν πατέρα του νέου, ό όποίος άπέυτελε και ούτος προς αυτόν άνάλογον λατρικήν πιστοποίησιν δια τόν υϊόν του.
 — Άλλ' ό κύρ Αντώνης δεν είχε μόνον τό επάγγελμα να υπανδρευθ τας θυγατέρας του καθ' όλους τούς κανόνας της επιστήμης άλλ' ήτο και κτηνίατρος μετά μείστον ενδιαφέροντος καταγινόμενος να θεραπείη ζώα! Είχε δε την συνήθειαν έκαστον άσθενές ζώον να τό τοποθετ ή εις ιδιαιτέρον φάτην, άνοθεν της όποίας έθετε καμμίεμιστον άριθμόν, διακρινόμενον από άποστάσεως έκαστον μιλίων.
 — Μίαν ήμέραν ό κύρ Αντώνης έγραφε καλλιγραφικώς τόν άριθμόν 6, ή θυγάτηρ του Ρο-

ζαλία κατόρθωσε να έλκύη τόν νέον Δημήτριον Γεωργίου, ό όποίος είχε φέρη εις τόν κτηνίατρον ένα πι παγίλον αθισκόν. Μετ' άλλων ό Δημητρίος, μετά τας συνήθεις φιλοφρονήσε, έζήτησε παρ ό του κτηνίατρον την χείρα της άξιερατόν θυγατρός του Ροζαλίας, την όποιαν και τού ύπεσέθησαν.
 — Ό κύρ Αντώνης πιστός εις τός αρχάς του, αμα τη προτάσει του νέου Δημητριάδη, προετρέψε κατά τό εύνηθε, εις τόν ίατρον, παρ ό του όποιου έλαβε την άκόλουθον πιστοποίησιν. «Υγεία έξαισία, ούδέμια άνωμαλία, κρσις ίσχυροίτης».
 — Κατόπιν έλθόν εις τό γραφεϊον του και άναζητών φακέλλον, όπως έγκλείσθ την πιστοποίησιν, την άπηκε προς σιγήν επί τού γραφεϊου του. Άμα τέλος εύρε τόν ζητούμενον φακέλλον, έσώλεισε τή πιστοποίησιν, συνοδούσας ταυτην κα' με τάς άκολουθούσας άλλιας γραμμάς:
 — Κύριε,
 — Είμαι εύτυχή, διότι μού δίδεται ή εύτυχής εύκαρία να δώσω ώς συζυγον εις τόν υϊόν σας την θυγατέρα μου, δια της όποια τή υϊεαν έσοκλειστας έχετε την πιστοποίησιν του ίατρού κ. Α. Αποστειλάτε μου, παρακαλώ, μίαν παραοίαν ένδειξιν δ ά τόν μέλλοντα γαμβρόν μου, διότι έχω συνήθειαν, να μη προβάλλω εις γάμον, άν δεν διαμεριθώσιν αι δέουσαι ίατρικαι πιστοποιήσεις. Δέξασθε κ.π.
 — Αντώνιος Κακομοίρης

— Ό Γεώργιος Γεωργίου άμα ως άνέγνωσε την άνωτέρω επιστολήν, ήθέλησε να αναγώσθ και τήν έσώκλειστας λατρικήν πιστοποίησιν. Όποία όμως ύπρηξεν ή εκκληκτος του, όταν άνέγνωσε τά έξής:
 — Διαν άσθενήσθ, άπαται φροντίδας και περιποίησης. Έλαφρά άσθένεια του δέματος, ποστήτη μερίστον φθειρών, άλλ' εύκόλω δύναται ν' άπαλλαγ ή από τόν κωτον τουτο, άν καθ' έκάστην μετεχειρίζεται κτένιον μαλακόν, όπως μη έξερεθίζεται ή έπιδερμιάς, δις δε της έβδομάδος άνάγη να παπαλίζεται με θεϊον. Ως παραήρθετε, δύναται να γίνη δεκτή παρ' άνθρώπου, όστις δεν θά κατοβάλη και μείστονος κόπους δι' αυτήν.
 — Αναγνώσας τ' άνωτέρω έγένετο έξω φρενών και άπνηγσε προς τόν κύρ Αντώνην τ' άκόλουθα:
 — Κύριε,
 — Είστε γουροβυί... ή θυγάτηρ σας είνε τέρας, τό όποιον θά κάμετε καλά να τό άποστειλάτε εις τό νοσοκομείον τών φθειρώντων. Ό υϊός μου είνε κάλλιστος νέος, ώραίος και σιδηράς υγείας, δύναται δε εύκόλως να εδρη νέαν, ήτις να μιν έχη τοιαύτην άποτρόπιαν άσθένειαν. Σας χαιρετώ»
 — Γεώργιος Γεωργίου

— Ό άτυχής κύρ Αντώνης δεν ήδύνατο να πιστευσθ εις τά μάτια του. Τί έσήμαιον αι φράσεις εκείναι αι ύβριστικαι; Μετά μάτια χυθνα τότε από την θλίψιν, περιέρερε τό ρεμβόδες βλέμμα του έδω και εκεί επί της κτηνιοκικής τραπέζης του. Ούδάρω όμως εύρισκε λύσιν του μυστηρίου. Αίφνης φύσμη άνέμου άνακαθίσαν τά χαρτιά του του άπεκάλυψε τό μυστήριον. Η συνταγή ή πιστοποιούσα την υγείαν της κόρης, κατέκειτο μεταξύ τών κτηνιοκικών ρεσετιών.
 — Θεέ μου! τί έσήμαιον όλα αυτά, έσκέφθη. Τί άπέστειλε λοιπόν προς τόν Γεώργιον Γεωργίου... Δια τών δικτύων του τά όποια νευρικώς έκινούσθ άνέδριφε όλα τά επί της τραπέζης του χαρτιά. Ό κύρ Αντώνης έμεινε ως κερανοόπληκτος επί τή άπαλεία σημειώσεως την όποιαν προ δύο ήμερών είχε γράψει, και εκ της όποίας κατεδινκνύστο ή γκάφα του. Είχεν άποστειλάτε την έγγραφον διάγνωσην του περ της σκυλίσσας υπ' αριθ. 4, αντί της λατρικής πιστοποιήσεως της θυγατρός του.
 — Και ίδού ή αίτία δια την όποιαν ή δεσποινίς Ροζαλία ζητεί άκόμη... σύζυγον.
 — Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

— ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΣΦΑΙΡΑΝ»
 — ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ
 — Περιπετειώδες και καταπληκτικόν άνάγνωσμα

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΚΑΙ ΝΕΟΙ, Π ΟΣΕΣ ΑΤΕ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΑΥΤΟ Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΠΟΛΤΙΚΟΥ ΓΑΜΟΥ

Αί φίλοι και εί φίλοι του Πολιτικού γάμου
έξακολουθητικώς μοι γράφουν και με παρα-
καλούν να μη διακόψω τον διαγωνισμόν αυ-
τόν. Μερικοί τολμηροί μάλιστα ήλθαν να με
δοξύν και προσοικίως και με παρεκάλεισαν να
συνεχίσω τον αγώνα μου και ότι θα με υπο-
στηρίξουν με κάθε θυσία

Εν τοιαύτη περιπτώσει δεν μπορώ παρά
να αναθεωρήσω την πρώτην μου απόφασιν
και να συνεχίσω τον διαγωνισμόν με την πε-
ποίθησιν, ότι, χάρις εις την συνδρομήν των
φίλων της «Σφαίρας», θα κατορθώσω να
νικήσω με. Νί. Γ. Ήμε

ΝΕΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ο χαρακτήρ είναι εκείνος, ο οποίος συν-
δέει άνδρα και γυναίκα και όχι το μυστηριον-
Διότι άνεδαίχθη ότι δεν συνέχει πλέον φόβος
Θεού τους συζύγους.

Ριφοκίνδυνος Ιδανιστής

Εφαρμοζομένου του πολιτικού γάμου, θα
παύσουν οι απαγογναι θα βασιλεύση υγεία,
εὐτυχία και ισοτία.

Κωνσταντίνος Οικονόμου Θεσ/νίκη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αίνα Καβαλλιέρου, εδιάβασα την γνώμη
σας περί πολιτικού γάμου και την βρήκα
σύμφωνον προς την ιδίαν μου. Εξήγησα γνο-
ριόμην, χαρακτηριστικά και ήλικιαν, τα όποια
δεν κατώρθωσα να λάβω. Άγνοω πού ν' απο-
δόσω τον σιωπήν σας. Πάντως υπάρχει άφορ-
μή, την όποιαν επιθυμώ να μάθω. Περιμένο
άπαντησιν σας.

Χρήστος Θεοδορακόπουλος, Θεσ/νίκη

Πικραμένη Προσφυγοπούλαν, Άνθος
Μαίτου, Πορτέ, Ισπανία, ζητήσατε, παρακα-
λώ, επιστολάς σας από τα γραφεία της
«Σφαίρας».

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

5 δραχ. κάθε δήλωσις
(Από τόν πίνακα αυτόν οι γένοι θα διαλέξουν
τάς Νύμφας του πολιτικού γάμου. Φροντίσατε να
τής γνωρίσατε).

ΠΡΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μερόπη Βλασταράκη, Χανιά.
Καίτη Καψάνη, Άθήναι.
Άγλαία Νίκα, Πειραιεύς.
Ειρήνη Δρανδάκη, Άθήναι.
Μαρία Χιώτη, Άθήναι.
Εσπεράλδα, Κόρινθος.
Ποπέ, Άθήναι.
Αίνα Καβαλλιέρη, Άθήναι.
Πόπη Ίατρού, Άθήναι.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΣ

Λουδ.

ΤΡΙΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Άντιγόνη Παπαδάκη.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Πικραμένη προσφυγοπούλα.

ΕΚΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Άνθος Μαίτου, Άθήναι.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

5 δραχ. κάθε δήλωσις
(Από τόν πίνακα αυτόν τα κορίτσια θα δια-
λέξουν τόν γαμβρόν του πολιτικού γάμου).

ΠΡΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μάριος, Άθήναι.
Μαρίνος Σταθόπουλος, Καλάμα.
Μήτσος Διοσκοουρίδης, Πύλος.
Νέος Συρκοφ, Άθήναι.
Άγόρι, Καλάμα.
Ίπποτης τών Πατρών.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΣ

Γ. Μ. Χαραμής.
Άπλητισμένο άγόρι, Θεσσαλονίκη.
Σπυρίδων Μπόδος, Θεσσαλονίκη.
Χιονοσκεπής Όλυμπος.
Νέμος Μανδέδ.
Ζουντέξ.
Νικ. Θεμελής, Πάτρα.
Κωνστ. Παναγιώτου, Άθήναι.
Θεοφάνης Ραυτόπουλος, Πάτρα.
Παναγιώτης Γιαννούσης, Ν. Φάληρον.
Άθ. Σύμπας, Άθήναι.

ΤΡΙΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Αύρηλιος Π., Ναπολέον Β'. Αίθνες, Χρ

Θεοδορακόπουλος, Μαγεμένος νέος, Ά-
ργυστός Όδοιπόρος, Νίκος Ροδάνθης,
Κρήτη, Ίωάν. Τσιάλης, Καρούλα χωρίς
ταίρι.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ισπανία, Άθήνας.
Μαγεμένος, Λάρισα.
Τσάν Τσόν Λίν, Πειραιεύς.

ΠΕΜΠΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ρουμελιώτης, Εύρωτανία.
Σανθός νέος, Ευλόκαστρον.
Παραγγε: τοόδοχος, Άθήναι.

ΕΚΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Dave Winter, Άθήναι.
Πάρις, Άθήναι.

Όνειροπόλος βροκός, Πειραιεύς.

ΕΒΔΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Πίπης, Άθήναι.
Άπογοποιημένο φνταράκι.
Μεριστοελής, Μίτικ.

Νέος Βοτανικός, Άθήναι.
Παραπονιάρης.

ΟΓΔΩΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μαϊάνδρος, Κρήτη.
Άκοφρατος Τεμπέλης.

ΕΝΝΑΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Δημ. Σαρίκας, Θεσσαλονίκη.
Χρ. Γιουβανίδης,
Δημ. Γαλιάνης,
Νικ. Σταθόπουλος,

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΗΛΩΣΕΩΣ

Κόψατέ το και στελλάτε το στά γραφεία της
«Σφαίρας» συνοδευόμενον με 5 δραχ.

Έγκρινω πληρέστατα τόν δεσμόν
του πολιτικού γάμου και θέλω
να λάβω μέρος εις τό
Δημοψήφισμα.
Υπογραφή ή ψευδώνυμον

ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΠΟΛΛΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Καφερη κι πολυπόθητος μητερ μου,
Μουρη δυστυχές μητερ μου, οί έχου να
σου γράψω τόσες μήνες, δεν ξεύρετε τί έ-

έπαθα ή κακομοίρα
τά παραπροχτες με
τό άτιμόπλιον του
καπετάν Νικολάου του
πρώτου, όπου μάς με-
τεκόμειν από Άθή-
νας εις Πόρον. Μπαί-
νος που λές μέσα εις
τό κήτος και άμπου-
λίσασμε. Ο ήρ, καπε-
τάνις, του λέω, πότε
θα φθάσουμε εν Πό-
ρη; Τό βράδυ, μου
λέει έκείνος, γιατί
δεν είναι καλός ο και-
ρός. Θέλω να πάμε
ήσυχα, του λέω. Δεν
θέλω να κάνω ύμητό
και να χαλάσω τό
καινούργις ιματίων
μου, όπερ είναι από
λέ κσιτε μαροκαίν.
Μαίνε ήσυχη, μου λέει
εκείνος. Τότενες είδα

ένα σύννεφο τόν ουρανόν. Τί είναι έκείνο;
τόν ρωτώ τον κύρ Νικόλαο τό πρώτο. Τί-
ποτις, μου λέει. Άγέρας είναι. Μόλις όμως
ήτουν να φτάσουμε εις Πόρον άρχινάει κάτι
πηλάλες τό παπόρι σαν να ήτουν ή φοράδα
του κυρίου Ίωάννου του παρέδρου μας. Πέ-
φρον κάτου και άρχινάω τον ύμητό. Ο κύ-
ριος Νικόλαος μου έδωκε να φάω μια πλε-
ξάνη κοροδορα δια να μου περάση αλλά μά-
την. Καμμιά βολά άνοιγω τό μάτια μου κι
γλέπω στήν άκρια της θάλασσας ένα σπι-
τάκι. Τί είναι έκείνο; ρωτώ τον πλοίαρχο.
Ο άγιος Γιάννης, μου λέει. Άντε, άγιο Γι-
άννη μου, του λέω, βοήθα να φτάσουμε στον
Πόρο και να σου φέρω μια (αφιό. 1), λαμ-

πάδα ώσαν τό μπού μου. Τό βράδυ, που λές,
φτάσαμε στον Πόρο. Έκεί, μαννούλα μου,
όπ' έπήγα να κατέβω, πιάναται τό φρουστάνι
μου στον σκορμό κι αν δεν μ' έπιανε ο κα-
πετάνιος θα με ρούφαγε ο πάτος της θάλα-
σσας. Άμα βγήκαμε όξω, λέω κι' έγω του ά-
γιου: Λαμπάδα θέλεις να σου φέρω, μαρά-
μπα Γιάννη; Μάλιστα. Άν δε μ' έπιανε ο κα-
πετάνιος θα πν-γόμενε.

ΒΕΤΤΑ

Νάσωνα προχτες μοί ή μας, οε Μανιώ μου
άναψυχικά και δροσοστάλαχη, θα σ' έ-
τσιανε τό γλυκό σου άπ' τό φόβο. Είραστε

καμμιά έκαστη
που λές ποί μη
καμε στή βεβίνα
για να πάμε έξο-
μή χάρι άναψύσεως
και τσιφ Αίγινα.
Όνας φτάσαμε στή
Λειψοκουτάλα ο
πλοίαρχος μάς εξή-
τησε διπλό εισιτή-
ριο, γιατί λέει δεν
είχε λογαριάσει κα-
λά κ' έπεφ' έξω
ή έσαυρία. Δεν χά-
νω καιρό, κίτι πο-
νες, κίτι σεύπα,
τόν άρπάζω και μια
και δυό στή θάλα-
σσα. Κάνει τότε την
εφάνισι του ο δευ-
τερος πλοίαρχος και
ζητείνάπόρη πίσω
τό άιματό πρώτου.
— Θα πληρώσετε
διπλό, μοί κάνει,
ειδάλλω; θα βουλάω τό παπόρι.
Δέ χάνω καιρό, τον άρπάζω κ' αυτόν και
πάρτον μέσα στή θάλασσα. Καλά, οε, που-
τό ποπόρι ήςουνα μικρό και δεν είχε και
τρίτο πλοίαρχο, γιατίς άλλοιμονα. Θα σού
τήν έκανα τη θάλασσα σκολή των έμπορο-
πλοίαρχω. Σηγήματι Ιάδιος;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

Τό άλάτι της Ούλεν

— Η Ούλεν ύποστηρίζει τους όφθαλμιά-
τρος.

— Τί λές, άδερφέ! Καί κατά ποίον τρόπον;
— Θα καταβρέχη με θάλασσιο νερό, τό ά-
λάτι θα ξεραίνεται από τη ζέση, θα σηκών-
νεται ύστερα σκόνη, τό άλάτι θα πηγαίνη
στά μάτια μας και θα μάς στραβώνη.

Γιά τους κάλους

— Πάρτε, κύριοι, τό θαυματουργόν φάρ-
μακον δια τους κάλους.

— Έγώ δαν έχω κάλους.

— Έ, τότε πάρτε για να κάνετε.

Π. ΝΑΛΕΟΣ

ΑΣΤΕΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

— Σεις, Ιατρέ, όστις τόσον έχετε έμβραθύνη
εις τό μυστήρια της επιστήμης τί κάμνετε ό-
ταν έχετε συνάχη;

— Κυρία μου, φταρνίζομαι!

— Είς τόν σταθμόν;

— Καίρε λοιπόν άνεψιμ μου, και όταν χει-
ασθής λεπτά, γράψε μου.

— Μάλιστα θείε. Να και τό γράμμα!

— Ο Γιάννης μοί έλεγε σημερα ότι τό
ξύλινο του πόδι τον έπονούσε φοβερά.

— Τό ξύλινο πόδι; Τί λές άδελφέ!...

— Μάλιστα, τοῦ τό έτσάκισε χθές ή γυ-
ναίκα του στο κεφάλι.

— Ο λοποδύτης.— Άλτ! τό βαλάντιόν σου
ή την ζώνη σου!

— Τό θύμα.— Φίλε μου, σ' έπρόλαβεν ή γυ-
ναίκα μου. Μοῦ τά πήρε όλα και δεν έχω
πεντάρο.

— Ο πελάτης.— Γκαρσον έλα εδω' έπεσε
μια μνίγα στο φαί μου.

— Τό γκαρσον.— Καλά τά τά πάθη' από τό
πρωί μάς είχε σκοτίας πλέον.

— Η Κυρία εις τό ύποδηματοποιείον.
— Τί ώραία παπούτσια που είναι αυτά!
Άλλά τό τακουίν του Λουδοβίκου δεκάτου
πέμπτου είναι πολυ ψηλό' μήπως έχετε τί-
ποτε χαμηλότερα Λουδοβίκου δεκάτου τετά-
του, δεκάτου τρίτου ή και χαμηλότερα ά-
κόμη!

— Δύο μόρτες φιλονεικούν.— Ίφ! μπά και
γομίζεις πως είμαι κνας βλάκας, οε!
— Όχι συνάδελφε' αλλά μορξει να κάνω
και λάθος.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

50 λεπτά ή λέξις

— Νέος μηχανικός του Άμερικανικού ναυ-
τικού, προσέθεμενος ν' επισκεφθή την Έλ-
λάδα προς έκλογήν συμβάσεως, έπιθυμεί να
γνωρισθή με δεσποινίδας 20-25 ετών, ώ-
μαρφες, μορφωμένες, άμύπτου παρελθόντος
και άνυ προικος. Προτιμώτατι τελειοφοιτη-
γυμνασίον, Ιθαγενής ή προσμυγοπύλικ. Γρά-
ψατε: Xenophon Tavrides, 25 South Street,
New York City U. S. A.

— Νέος 19 ετών ζητεί άλληλογραφίαν με
δεσποινίδα. Γράψατε: Νίκων Α. Δημόπου-
λον, π. τ. Άθήναι.

— Τζών, θυμόματι. Σ' αγαπώ πάντα. Έ-
γραψα: Πειρού, ζήτησε. Χίλια φιλά. Νίτσα.

— Νέος 18 ετών, έμπορος ύφασμάτων, δε-
χεταί άλληλογραφίαν με δεσποινίδα καλών
οικουσιών ηλικίας 18 εως 20 ετών. Γρά-
ψατε: Νίτων Διαμαντοπούλον π. τ. Πάτρας.

— Παραθερίσω σ' όμορφα κορίτσια που
θα παραθερίσουν στο Ξενοδοχείο του Πη-
λίου, Ίσαγαράδος, Πορταριάς, Άγιου Ίω-
άννου, Κισσού. Θα χάριτω στιγμής εὐτυχίας
σ' όποιον δώση άπάντησιν. Σκοπός έντιμος.
Γράψατε: Georges Tsilyiannis, Μούρσει
Βόλου.

— Μία σνεμένη ψυχή, για να παρηγορη-
ται, ζητεί άλληλογραφίαν Πουδ κοριτσακι θα
χρησθ βάλασμο στή καρδια και πονά'. Ό-
ποια νοσηθή ά, γράψη: Άριστ. Λουθακάκην,
π. τ. Χίον.

— Εδκαίρια: Δύο ειλκινειές φίλοι, για να
περάσουν εύχάριστα τό καλοκαίρι, ζητούν
συντροφιά από μορφωμένα κορίτσια 14-18
ετών. Γράψατε: Άνδρέαν Σταυρίδην π. τ.
Ένταύθα.

— Κρυφή άγάπη, γνωρίσατε δυομά σας ο-
πως άπανητος προσεχώς. Ίδανική άγάπη.

— Κορίτσια που νοιάσταν τον πόνον, θέ-
λεις να παρηγορηθήτε; Θα περαστετε σιγ-
κώς εύχάριστος. Γράψατε: Σπυρ. Γιαννίρην
π. τ. Άθήναι.

— Άλληλογραφώ με κορίτσια που αγα-
πούν τις έξοχές. Γραψατε: Άθανάσιον Άρ-
γυρόπουλον, καφερείον Παράδεισος, Χ. υτεία
Ένταύθα.

— Άλληλογραφώ με νέους μορφωμένους.
Έλλη Μανεσάκη, π. τ. Άθήνας.

— Ξέρεις πόσο στοιχίζει ή άπνοια σου. Γι'
αυτό σοῦ ύπεθυμώω άπλώς έκείνον που πο-
νάει, αλλά ή ψυγη του μένει πάντα άφοσι-
ωμένη εις σενα. Με—Κρυφή Άγάπη.

— Τριακονταετή: κύριος κατέχων καλήν
θέσιν ζη ει χίρα προς άποκατάστασιν. Προτι-
μώτατι Θεσσαλονίκης. Γράψατε: Γ. Τραγια-
νού π. τ. Θεσσαλονίκη.

— Αίτω άλληλογραφίαν με δεσποινίδας μέ-
χρι 20 ετών. Προτιμώνται Πατρών. Γράψατε:
Άπόστ. Γεωργίου, Σιδών Σταθμόν 'Άγ.
Άνδρέου, Πάτρας.

— Τρεις Συριανοπούλες ζητούν άλληλο-
γραφίαν πανταχόθεν. Προτιμούν ναυτικούς.
Λούλα Μελιτζανοπούλου, Τρούλια, Νίτσα.
π. τ. Σύρος.

— Τρεις Συριανοπούλες ζητούν άλληλο-
γραφίαν πανταχόθεν. Προτιμούν ναυτικούς.
Λούλα Μελιτζανοπούλου, Τρούλια, Νίτσα.
π. τ. Σύρος.

— Τρεις Συριανοπούλες ζητούν άλληλο-
γραφίαν πανταχόθεν. Προτιμούν ναυτικούς.
Λούλα Μελιτζανοπούλου, Τρούλια, Νίτσα.
π. τ. Σύρος.

— Τρεις Συριανοπούλες ζητούν άλληλο-
γραφίαν πανταχόθεν. Προτιμούν ναυτικούς.
Λούλα Μελιτζανοπούλου, Τρούλια, Νίτσα.
π. τ. Σύρος.

— Τρεις Συριανοπούλες ζητούν άλληλο-
γραφίαν πανταχόθεν. Προτιμούν ναυτικούς.
Λούλα Μελιτζανοπούλου, Τρούλια, Νίτσα.
π. τ. Σύρος.

— Τρεις Συριανοπούλες ζητούν άλληλο-
γραφίαν πανταχόθεν. Προτιμούν ναυτικούς.
Λούλα Μελιτζανοπούλου, Τρούλια, Νίτσα.
π. τ. Σύρος.

— Τρεις Συριανοπούλες ζητούν άλληλο-
γραφίαν πανταχόθεν. Προτιμούν ναυτικούς.
Λούλα Μελιτζανοπούλου, Τρούλια, Νίτσα.
π. τ. Σύρος.

— Τρεις Συριανοπούλες ζητούν άλληλο-
γραφίαν πανταχόθεν. Προτιμούν ναυτικούς.
Λούλα Μελιτζανοπούλου, Τρούλια, Νίτσα.
π. τ. Σύρος.

— Τρεις Συριανοπούλες ζητούν άλληλο-
γραφίαν πανταχόθεν. Προτιμούν ναυτικούς.
Λούλα Μελιτζανοπούλου, Τρούλια, Νίτσα.
π. τ. Σύρος.

— Τρεις Συριανοπούλες ζητούν άλληλο-
γραφίαν πανταχόθεν. Προτιμούν ναυτικούς.
Λούλα Μελιτζανοπούλου, Τρούλια, Νίτσα.
π. τ. Σύρος.

— Τρεις Συριανοπούλες ζητούν άλληλο-
γραφίαν πανταχόθεν. Προτιμούν ναυτικούς.
Λούλα Μελιτζανοπούλου, Τρούλια, Νίτσα.
π. τ. Σύρος.

— Τρεις Συριανοπούλες ζητούν άλληλο-
γραφίαν πανταχόθεν. Προτιμούν ναυτικούς.
Λούλα Μελιτζανοπούλου, Τρούλια, Νίτσα.
π. τ. Σύρος.

— Τρεις Συριανοπούλες ζητούν άλληλο-
γραφίαν πανταχόθεν. Προτιμούν ναυτικούς.
Λούλα Μελιτζανοπούλου, Τρούλια, Νίτσα.
π. τ. Σύρος.

— Τρεις Συριανοπούλες ζητούν άλληλο-
γραφίαν πανταχόθεν. Προτιμούν ναυτικούς.
Λούλα Μελιτζανοπούλου, Τρούλια, Νίτσα.
π. τ. Σύρος.

— Τρεις Συριανοπούλες ζητούν άλληλο-
γραφίαν πανταχόθεν. Προτιμούν ναυτικούς.
Λούλα Μελιτζανοπούλου, Τρούλια, Νίτσα.
π. τ. Σύρος.

— Τρεις Συριανοπούλες ζητούν άλληλο-
γραφίαν πανταχόθεν. Προτιμούν ναυτικούς.
Λούλα Μελιτζανοπούλου, Τρούλια, Νίτσα.
π. τ. Σύρος.

— Τρεις Συριανοπούλες ζητούν άλληλο-
γραφίαν πανταχόθεν. Προτιμούν ναυτικούς.
Λούλα Μελιτζανοπούλου, Τρούλια, Νίτσα.
π. τ. Σύρος.

— Τρεις Συριανοπούλες ζητούν άλληλο-
γραφίαν πανταχόθεν. Προτιμούν ναυτικούς.
Λούλα Μελιτζανοπούλου, Τρούλια, Νίτσα.
π. τ. Σύρος.

— Τρεις Συριανοπούλες ζητούν άλληλο-
γραφίαν πανταχόθεν. Προτιμούν ναυτικούς.
Λούλα Μελιτζανοπούλου, Τρούλια, Νίτσα.
π. τ. Σύρος.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

45 Γ — ν ν δ ς ε — ο ς
κ — κ θ — γ ν σ

Αίσις, συνοδευόμενα υπό μονοδράμων, γί-
νονται δεκτά εις τα γραφεία της «Σφαίρας» μέχρι
της 13 Ίουλίου. Τ' αποτελέσματα θα δημοσιευ-
θούν εις τό φύλλον της 18ης Ίουλίου.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΔΕΚΑ ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Πρώτον βραβείον: Δραχμαί 50.
Δεύτερον: Δραχμαί 25,
Τρίτον: Δραχμαί 15.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Πρώτον βραβείον: Δραχμαί 50.
Δεύτερον: Δραχμαί 25,
Τρίτον: Δραχμαί 15.

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΔΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡ.383 ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ 5 ΙΟΥΝΙΟΥ (Τό γοργόν και χάριν έχεις)

ΟΙ ΑΥΤΑΙ

Λύσεις όρθάς, έντός τη ταχθείσης προ-
θεσμίας, έστειλαν οι έξής:

Βιολέττα Γ., (κλ. 2), Μαρί Σταμίου,
(κλ. 2), Δημ.σθ. Άλεξίου, Κ. Β. Κεφαλάς,
Άναστ Νίκας, (κλ. 5), Γεωργ. Κουτσόγλας,
Σπυρίδων Ρέππας, Εδωγάρδος Ρέππας, Μι-
χαήλ Ρέππας Μαργαρίτα Ρέππας, Νούλα
Ρέππας, Ίωάνν. Γεωργιάδης, Ντοσκοπού-
λον, (κλ. 2), Α. Νίκας, (κλ. 2), Μάριος Σί-
μου, (κλ. 2), Τίτσα Σίμου, (κλ. 5), Μαργα-
ρίτα Θεοφίλου, Θεόδωρος Θεοφίλου, Εύδο-
ξια Τριανταφυλλίδου, (κλ. 3), Γ. Φουντου-
λίδης, (κλ. 2), Μιχαήλ Ρόκας, Κ. Μακράς,
(κλ. 2), Στέλιος Σιμόπουλος, Άθαν. Δε-
σποτόπουλος, Γεώργ. Κουτήφορης, Μαρία
Βαϊνού, (κλ. 5), Νικ. Χατζιάνος, Μαίρη
Μελιά, Βιλελαμίν Φουναρσση, Μαρία Νο-
μικώ, Εδωγάρδος Κάλως, (κλ. 2), Δημ.
Μοντάνος, Πηνυ Πεσλή, Θεοδόσιος
Γιωργιάδης, (κλ. 3), Θεόδωρος Ζάκας, Αικατε-
ρηνή Κόκκαλη, (κλ. 2), Αίνα Βίντου, Κων-
σταντίνος Κανοβέλης, Γεώργ. Παντοζής.

ΕΚΕΡΔΙΣΑΝ ΔΙΑ ΚΛΗΡΟΥ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Πρώτον βραβείον ένα σε βίτσιο μανικιούρ,
Μαργαρίτα Θεοφίλου.

Δεύτερον, ένα φαλιδίκι για τό νύχια, Μα-
ρία Νομικώ.

Τρίτον, ένα κ υτί πούδρα, Αίνα Βίντου.

Τέταρτον, μια φιάλη άρώματος, Μαρία
Βαϊανού.

Πέμπτον, Τρίμηνος συνδρομή «Σφαίρας»,
Μαρία Σταμίου.

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΕΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ
ΜΑΖΗ ΜΕ ΤΟΝ ΣΑΡΛΩ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Σαρλώ.— Μά, Καραγκιόζη μου, για όλα αυτά θα πληρωθής.

Καραγκιόζης.— Όχι, κύριε, εγώ δεν πουλάω την συνείδησή μου για χίλιες δραχμές.

Σαρλώ.— Μά ποιός είπε ότι θα πέρσες μονάχα χίλιες δραχμές;

Καραγκιόζης.— Άλλα πόσα θα πάω;

Σαρλώ.— Πάνω από πενήντα χιλιάδες.

Καραγκιόζης.— Πενήντα χιλιάδες; Δηλαδή εκατό πενηταοσάρικα;

Σαρλώ.— Βέβαια.

Καραγκιόζης.— Δηλαδή πόσες γαζέτες μας κάνουνε; Σαρλώ.— Άπειρες.

Καραγκιόζης.— Τι να μου κάνουνε, αδρεφέ, πενήντα χιλιάδες; Έδω, γλέψεις, έχω και το γυιό μου.

Σαρλώ.— Θα του δώσουμε κι' αυτόνου δέκα χιλιάδες.

Καραγκιόζης.— Μά μήπως είναι μονάχα ο γυιός μου;

Σαρλώ.— Είναι και κανείς άλλος; Καραγκιόζης.— Άμ' βέβαια. Είναι κι' ο κουνιάδος μου.

Σαρλώ.— Ποιός είναι ο κουνιάδος σου;

Καραγκιόζης.— Ό γαϊδαρός μου.

Σαρλώ.— Πολύ καλά. Πόσα θέλεις να δώσουμε και στο γαϊδαρό σου;

Καραγκιόζης.— Καμμιά δεκαριά χιλιάδες. Γιατί δουλεύει ο γαϊδαρός μου στα νειάτα του; Για να βάλη κάτι στην τράπεζα να τον πάρει για τα γεγραμμάτα του.

Σαρλώ.— Σύμφωνοι. Όσα ζητάς και για τους τρεις θα τα πάρης, φτάνει να μη γκριλιάζης. Δεν σκέπτεσαι, μωρέ Καραγκιόζη, τι παρὰ θα μαζέψουμε όταν άρχιση να παίζεται η ταινία μας;

Καραγκιόζης.— Έτσι ε;

Σαρλώ.— Βέβαια. Παρά με ούρά. Σαρλώ και Καραγκιόζης σου λέει ο άλλος, δεν είναι άστεια.

(Σαφηνικά μέσα στην αούλη του έργοστασίου ακούεται ένας φοβερός θόρυβος κ' ένα άγριο μουγγρητό).

Καραγκιόζης.— Παναγία μου! Σεισμός.

Σαρλώ.— Δεν είναι τίποτα. Βγάζουν τα θηρία για να παίζουν.

Καραγκιόζης.— Τα θηρία; Ποιά θηρία;

Σαρλώ.— Έδω μέσα υπάρχουν και θηρία που παίζουν στον κινηματογράφο. Τώρα φαίνεται τα βγάζουν από το κλουβί για να παίζουν.

Καραγκιόζης.— Τι είδους θηρία είναι;

Νυφίτσες, κατσαρίδες, σαρανταποδαρούσες, αυτά;

Σαρλώ.— Τι λές, αδελφέ; Είναι τίγρεις, λύκοι, λιοντάρια...

Καραγκιόζης.— Κ' εγώ είμ' ακόμη εδώ; Σαρλώ.— Μη φοβάσαι. Δεν σε τρώνε. Είναι ημερα.

Καραγκιόζης.— Κ' η γυναίκα μου ήταν ήιερη, αλλά δι' ό φορές μ' έφαγες ως τώρα Κολητήρι.— Άχ, υπαμπάκα, πάει, πάει Καραγκιόζης.— Τι...άι, μωρέ;

Κολητήρι.— Πάει ο Σεμιοτοκλής ο γάταρός μας τον έφ' αν τά σεβία.

Καραγκιόζης.— Όρίστε μας. Δεν φτάνει πού γινόμαστε ρεζίλι εδώ μέσα, έχουμε τώρα και ζημιές. Ό Θεός έξερει τώρα πόσα θα μου χρειασθούν για να τύψω τον γαϊδαρό μου.

Σαρλώ.— Μη στενοχωρηθείς για αυτό, Καραγκιόζη μου. Έγώ θα σου δώσω όσα θέλεις.

Καραγκιόζης.— Τι να μου δώσης, αδελφέ; Νομίζεις ότι ο γαϊδαρός αυτός πληρώτεται μ' ένα πενακοσάρικο που θα μου δώσης;

Σαρλώ.— Χιλιάτικο σε φτάνει;

Καραγκιόζης.— Άς πάει στην όργη, φέροτο, για να μη μαλώσουμε.

Κολητήρι.— Πατέλα, να τσοφήσω κ' εγώ να μου δώση ε' α χιλιάδικο;

Σαρλώ.— Δοιπόι, Καραγκιόζη, είσαι ετοιμους;

Καραγκιόζης.— Τι έτοιμος;

Σαρλώ.— Να σε φάη η άρκουδά.

Καραγκιόζης.— Τι να με φάη;

Σαρλώ.— Η άρκουδά.

Καραγκιόζης.— Νάτον. Αυτόν που γυρεύουμε τον εύρήκαμε.

Σαρλώ.— Δοιπόν έτοιμος;

Καραγκιόζης.— Τι λές, ρέ;

Σαρλώ.— Καυλένε θα σε φάη στα ψέμματα η άρκουδά.

Καραγκιόζης.— Βρέ, άφησε τ' άστεία, αδρεφέ.

Σαρλώ.— Μη ξεχνάς ότι εδώ, Καραγκιόζη μου, κάνουμε ταινία.

Καραγκιόζης.— Τι ταινία, αδελφέ, και κολοκύθια τούμπανα. Έγώ ήλθα στο Παρίσι για να βγάλω κανένα δισεκατομύριο δεκάρες να φάω κι' όχι να με φάνε οι λέοντες και τ' άγρια θηρία.

Σαρλώ.— Μά, βρέ κοιτέ, τα θηρία αυτά είναι ψεύτικα. Κινούνται και φωνάζουν με ηλεκτρισμό. Δεν έμαθες τώρα τελευταία τα θαύματα που κάνει ο ηλεκτρισμός; Άκόμη και νεκρούς μπορεί ν' αναστήση.

Καραγκιόζης.— Τόν κοκό σου καιρό που θ' αναστήση τους νεκρούς.

Σαρλώ.— Καλά, αδελφέ μου, σου κακο φαίνεται;

Καραγκιόζης.— Έτσι, ε; Μά μικρό πρᾶμα τόχεις του λόγου σου να σηκωθῆ η γυναίκα μου από τον τάφο;

Σαρλώ.— Κι' αν σηκωθῆ;

Καραγκιόζης.— Κι' αν σηκωθῆ θα με ριμάξη στο ξύλο, που της πούλησα ούλα τα τετζερέδια της.

Σαρλώ.— Κι' αν σηκωθῆ, Καραγκιόζη μου, μη φοβάσαι. Με τον ηλεκτρισμό πάλι τη κάνουνε και πεθαίνει.

Καραγκιόζης.— Μωρέ, τι φοβερό πρᾶμα

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥ ΒΑΖΟΥ

ΖΕΣΤΕΣ

— Άγ, διψώ, λέγει η κ. Βάζου. Θέλω μια λεμονάδα.

— Λεμονάδα, δηλαδή μονάδα, μονάδα. η λίσρα ανέβηκε μια μονάδα. Μπράβο, γυναίκα, άναρωτεί ο κ. Βάζου. Έγώ έλεγα πώς δεν θα υπήρχε να κινήσει καλαμπούρια τώρα που έξεστανε ο καιρός, μα εσύ βλέπω τα σαρκώεις μια χαρά.

— Και κανένα παγωτό δεν θα ήταν άσχημα άντρα μου, εξικολουθεί η κ. Βάζου.

— Ά, γυναίκα, λέγει ο κ. Βάζου, φώναξε την άδελφή σου να τ' άκούση κι' αυτή. Παγωτό, παγωτό, ώτό, ώτό, δηλαδή αυριο θα πάμε περίπατο με το ώτό. Ά, αυτό υπερβαίνει πλέον τα όρια. Σούβρε μονοκοπανιάς.

— Βρέ αδελφέ, μ' επέθανες με τα καλαμπούρια σου. Έγώ σκάω μ' αυτή τη κάψα κ' εσύ γελᾷς.

— Είναι να μη γελᾷς, βρέ γυναίκα. Νά, τώρα σούφυγε κι' άλλο χωρίς να το καταλάβης.

— Τι μούφυγε;

— Είπες κάψα, κάψα—κλάψα, μονάχα μ' ένα λάμβδα έγινε, μονάχα μ' ένα λάμβδα.

Ό κ Σφιγγιλώνης

κι' αυτός ο ηλεκτρισμός. Δέ μου λές, αδρεφέ, Σαχλώ, μπορεί να φάη κανείς με τον ηλεκτρισμό;

Σαρλώ.— Δηλαδή;

Καραγκιόζης.— Δηλαδή δεν μπορείνε τόχα η μαστέλας ν' άνεβοκατεβαίνουν με ηλεκτρισμό για να μασάη κανείς γαήγωρα;

Σαρλώ.— Ά, όχι. Αυτό δεν γίνεται. Όλα τ' άλλα μάλιστα.

Καραγκιόζης.— Άσε με κάτω, αδρεφέ. Έπιστήμη είν' αυτή;

Σαρλώ.— Λο πόν, Καραγκιόζη, δεν θ' άποφασίσης να μπῆς μέσα στο στόμα του θηρίου;

Καραγκιόζης.— Νό. Ό κλειστός χώρος με βλάπτει στην ύγεια μου.

Σαρλώ.— Τότε πώς θα γίνη η ταινία;

Καραγκιόζης.— Ξέρω εγώ, αδρεφέ; (Έξαφνα ακούγονται φωνές.)

Άει, μαννούλα μ' πούναι μαθές ίκειο τον πουντικ ού Καραγκιόζ'ς νάν τ' άφαλουκώσου; Άκούς ίκει ού λουμπουδύτ'ς να πάη στον Παρίσ' με τον γυιό τ' τον κλέφταρου κι να μ' αφήκη ίμένα να μαραζώσου; Άει, έρμου, κι πού θα μ' πᾶς. Θα σι πιάσου κι θα σ' άφαλουκώσου.

Σαρλώ.— Τι είναι;

Καραγκιόζης.— Κλείστε της πόρτες και τα παράθυρα και φωνάχτε την άστυνομία.

Σαρλώ.— Μά τί είναι; Τι κάνουνε ετσι εσύ;

Καραγκιόζης.— Έρχεται ο Λυκαβητός.

Σαρλώ.— Ποιός Λυκαβητός;

Καραγκιόζης.— Ό Λυκαβητός με τα τσαρούχια.

Σαρλώ.— Καραγκιόζη, σου στρίψανε;

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ

ΕΠΕΙΔΗ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝ ΤΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ

ΑΝΑΒΑΛΛΕΤΑΙ ΔΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ